

ஸ்ரீ :

கடைவள்ளலார் காலம்

சா. கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், எம். ஏ.,
எழுதியது

சென்னை
பி. ஆர். ராம அய்யர் அண்டு கம்பெனியாரால்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது

1914

பிழை திருத்தம்

Page.	Line.	For.	Read.
3	14	கர்ந	கர்ண
4	3	மூன்றுவது	மூன்றாவது
a	15	நாற்பதினமர்	நாற்பத்தொன்பதின்மர்
7	21	சிலம்பதிகார	சிலப்பதிகார
8	3	நீக்குவதற்குசி	நீக்குவதற்குச்சி
9	1	ஒருக்கால்	ஒருகால்
	11	கர்ந	கர்ண
	20	மெல்லிராகிய	மெல்லியலாராகிய
	27	கழாஅத்தலை	கழாத்தலை
10	11	ளீன்றுள	ளின்றுள
	note 10	என்று	என்பது
	23	கடற்படைத்திறம்	கடற்படைத்திறத்தை
11	8	நாடினதாத்	நாடினதாகத்
11	20	வேண்டியதாகிய	வேண்டியனவாகிய
12	7	பூர்வீகக்சோழ	"பூர்வீகச்சோழ
	11	நாகப்பட்டினத்து	நாகபட்டினத்து
	14	பெற்றுளதாலும்	பெற்றுளதாலும் என்க
13	3	புகலும்.	புகலும்
	22	கர்ந	கர்ண
14	21	ஸ்ரீமத்ரா	ஸ்ரீமான்ரா
14	29	புகுட்டுதல்	புகட்டுதல்
15	note 1	வடதிசைத்	வடதிசைப்
	note 2	மறித்தல்	மரித்தல்
17	11	முன்னாவிளவேனில்	முன்னாளிளவேனில்
17	11	ளிரும்பூது	விறும்பூது
	note 1	ஸ்ரீமத்	ஸ்ரீமான்
18	1	புகார்கடல்	புகாரைக்கடல்
	8	வஸ்துகளுக்காகவும்	வஸ்துக்களுக்காகவும்
19	8	அவர்க்கிளை	அவற்கிளை
	21	பெருமு	பெருவழு

Page.	Line.	For.	Read.
20	6	கதைகளினும்	களிலும்
	15	கீழேடுச்துக்	கீழெடுத்துக்
	24	ஒருக்கால்	ஒருகால்
	30	நானூற்று	நானூறு
21	9	சங்மிருந்	சங்கமிருந்
	23	மூத்தோனாகியும்	மூத்தோனும்
22	7	சிறழிந்து	சீரழிந்து
	8	பெயறாலும்	பெயராலும்
	14	மிகச்சிரப்பு	மிகச்சிறப்பு
	16	திருவள்ளுவர்	திருவள்ளுவர்,
	19	றிற்சிலர்	ரிற்சிலர்
	23	கொறுதலை	கொருதலை
	29	வெகுவாய	வெகுவாய்
	30	சாத்தரோடு	சாத்தனோடு
23	17	பெருவது	பெறுவது
	24	அகநாநூறு	அகநானூறு
24	14	இளஞ்சேய்ச்	இளஞ்சேட்ச்
	24	தூற்றாண்டி	நூற்றுண்டி
	"	வதிந்தவராய்	வதிந்தவனாய்
26	7	ஸ்ரீமாந்	ஸ்ரீமான்
26	15	புகட்டியுளவாம்	புகட்டியுள்ளாம்
	26	காஞ்சித்சோழ	காஞ்சிசோழ
27	1	துரைமுகத்	துறைமுகத்
28	5	கிசைய	கிசையப்
29	6	ஸ்ரீமத்	ஸ்ரீமான்
29	8	கொடுக்கிலாதனை	கொடுக்கிலாதானை
	10	நிறுவியதை	நின்றதை
	14	முதக்கயவாகு	முதற்கயவாகு
	22	கட்குபின்னிறுத்த	கட்குப்பின்னிருத்த
	23	கிறிஸ்து	கிரிஸ்து
	17	பங்டார்க்கர்	பண்டார்க்கர்
31	1	னென்பதற்கிது	னென்பதனோடிது
	27	நிலமையில்	நிலைமையில்
32	29	இடைபட்ட	இடைப்பட்ட
33	3	யருகிலுள்ளது	யருகிலுள்ளது.
	6	ஆய்க்குரியதாயும்	ஆய்க்குரியதாகும்

Page.	Line.	For	Read.
34	8	முயற்ச்சி	முயற்சி
	,,	பெருமுயர்ச்சி	பெருமுயற்சி
	9	நிலைப்பெற்ற	நிலைபெற்ற
		குறிப்புகள்	குறிப்புக்கள்
i	8	அணைதர்கறிய	அணைதற்கரிய
	9	அரண்வலிய	அரண், வலிய
	27	சுறக்கும்படி	சுரக்கும்படி
ii	(7) 3	முடைய	யுமுடைய
iv	(16) 7	வாயைபுடைய	வாயையுடைய
		போர்களத்தின்	போர்க்களத்தின்
	(18) 1	த்தை	தத்தைப்
	2	சேந்தவர்	சேர்ந்தவர்
	(20) 4	மிகப்பெறுமை	மிகப்பெருமை

ஸ்ரீ :

கடைவள்ளலார் காலம்

நம் தென்னிந்திய சரித்திர வாராய்ச்சி செய்வான் புகுவோர்க்கு, வழிதுறை புலப்படாமை இயல்பென்பர். வெகுவாய்ப்பயிற்சி செய்யப்பெற்று, பலவகையான நூல்களையுடையதாகிய நந்தமிழ்ப்பாஷையின் சரித்திரவாராய்ச்சியும் அத்தகையதே. ஆயினும், சின்னாளாக அரியபெருமுயற்சியால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சில நூல்களாலும், வேறு தற்கால ஆராய்ச்சியின் விளைவான பிறசாதனங்கள் சிலவற்றாலும் மூன்றாந் தமிழ்ச்சங்கம் சிறப்புற்று விளங்கிய காலம் ஒருவாறு ஊகிக்கக்கூடும். இப்படி ஊகிக்கப்படும் கொள்கைகள் உண்மையே யென்பதற்கு இருவிதமான தடைகள் உள. இவைகளில், நம்முன்னோர் எழுதிவைத்த நூல்களில் உண்மையும் அன்மையும் பகுத்தறிய வியலாதவாறு ஒருமித்திருப்ப தொன்று; தவிர, இவ்விஷயங்களை ஆராய்ச்சிசெய்ய முற்புகுந்த சில பெரியோர்கள் இத்தகை மயக்கத்தைப் போக்க முயன்றோராயினும் அவற்றை ஆக்கியோரேயாவர் போலும்! ஆயினும், தொன்று தொட்டுக் கர்ணபரம்பரையாய் வரும் விஷயங்கள் எவ்வளவு உண்மைகளை மறைப்பனவேயாயினும் இவைகளை முன்னிட்டு ஆராய்ச்சி யியல்புக்கிணங்கச் சோதிக்கப் புகின், இம்முயற்சி நன்மையையே பயக்குமென்னும் ஊக்க மேலீட்டால் மேல்வரும் நான்கு கொள்கைகளுக்கியன்ற சாதனங்களில் எம்மாலறியப்பட்ட சில ஈண்டு வெளியிடப்படும்.

(i) தொன்றுதொட்டு வழங்கும் மூன்றுஞ்சங்கமென்னும் ஒரு கல்விக்கழகம் இருந்திருக்கக் கூடுமென்பதொன்று.

(ii) இச்சங்கம் மிக வுயர்ந்த நிலைமையிலிருந்த காலம்; சேரன் செங்குட்டுவன் காலமே யென்பது மற்றொன்று.

---

* இவ்வியாசம் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து ஐந்தாம்வருஷோற்சவ தினங்களுள் ஒன்றாகிய 1906ஞு மேமீ 25உ, மாலை மஹாமஹோபாத்தியாயர் ஸ்ரீ: வே. சாமிநாதையரவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்த வித்வசபையில் படிக்கப்பட்டது.

(iii) இச்செங்குட்டுவன் காலம் இதுகாறும் தெரிந்த மட்டில், கி. பி. இரண்டு அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டாயிருத்தல் வேண்டும், என்பது மூன்றாவது.

(iv) இம்மூன்று கொள்கைகளும் இன்று மட்டும் தெரிந்துள்ள நம்தேசசரித்திரக் கொள்கைகளுக்கிணங்கியவைகளேயாகும், என்பது நான்காவது.

தமிழ் நூல்களில், பண்டைக்காலத்தனவும் அதற்குப் பிற்காலத்தனவுமான சரித்திரநடைபெற்ற சில நூல்களையும் பல்லோரும் அங்கீகரிக்கத்தக்க பழங்கதைகளையுங் கொண்டே இவ்வாராய்ச்சி செய்யப்படும். நம்முன்னோர், தமிழகத்தில் பாண்டி நாட்டில் நடந்தேறிய சங்கங்கள், மூன்றென்பர். இம்மூன்றில் மூன்றாவதொன்றே நம்மாராய்ச்சிக் கிணங்கும். ஆகையால், இவ்வியாசத்தில் சங்கமென்பது மூன்றாஞ்சங்கமேயாம். இச்சங்கப்புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மரென்றும், சங்கம் வளர்த்த பாண்டியர் முடத்திருமாறன்முதல் உக்கிரப்பெருவழுதி யீறாக நாற்பதின்மர் என்றும், இவர்களுள் கவியரங்கேறினார் மூவரென்றும் கூறுவர். இவ்வுக்கிரப் பெருவழுதியின்முன்பே திருவள்ளுவர் குறள் அரங்கேறிற்றென்ப. திருக்குறள் நாயனார் இச்சங்கத் தங்கத்தினருள் ஒருவர் அல்லரென்பதும், இன்னோரன்ன பலசான்றோர் வெவ்வேறிடங்களில் வதிந்து, வாழ்நாள் வீண்நாளாகாது விளங்கினரென்பதும் இனித் தெளிவுறுத்தப்படும்.

உக்கிரபாண்டியனை ஊன்றுகோலாக நிறுத்தி அவ்வரசன் காலத்துமன்னரையும், மதியாளரையும் கட்டுக்கதை கடிந்து அக்காலத்தனவாய நூல்களின் உண்ணிலையைக் கொண்டே ஒழுங்கு படுத்தவியலும். ஆயின் முதன்முதல் உக்கிரபாண்டியன் காலத்தவர் வள்ளுவரென்பதை யறிவது இன்றியமையாததாம். திருவள்ளுவமாலையில் உக்கிரபாண்டியன் சாற்றுக்கவி யொன்றிருக்க; ஔவையென்னும் பெயரோ, புகழ்ப்பெயரோ பெற்ற உடன்பிறந்தாள், நாயனாருக்கு ஒருத்தி யிருந்தனளென்பது அனைவருமறிவர். இக்கவிக்கரசி இப்பாண்டியனையும் இவன் நண்பராகிய சோழன் ராஜசூயம் வேட்டபெருநற் கிள்ளியையும், சேரமான் மாவெண்கோவையும் புறப்பாட்டு முந்நூற்றறுபத்தேழில், இவர்கள் பெயர்களைப் புலப்படுத்தினாரல்லரேனும், புகழ்ந்துள்ளார். ஐயூர் மூலங்கிழார், உக்கிரப்

பெருவழுதி வேங்கை மார்பனைவென்று கானப்பே ரெயில் கைக் கொண்டதைக் கீழ்வருமாறு தெளிவுறுத்துகின்றனர்:—(புறம்—21)

(1) "புலவரை யிறந்த புகழ்சா லோன்ற
னிலவரை யிறந்த குண்டுகண் ணகழி
வான்றோய் வன்ன புரிசை விசும்பின்
மீன்பூத் தன்ன வுருவ ஞாயிற்
கதிர் நுழை கல்லா மரம்பயில் கடிமிளை
யருங்குறும் படுத்த கானப் பேரெயில்
கருங்கைக் கொல்லன் செந்தீ மாட்டிய
விரும்பு ணீரினு மீட்டற் கரிதென
வேங்கை மார்ப னிரங்க வைகலு
பாடுகொளக் குழைந்த தும்பைப் புலவர்
பாடுதுறை முற்றிய கொற்ற வேந்தே"

புலவரை யிறந்த புகழ்சால் தோன்ற லென்றது, அப்பாண்டியன் பெரும்புகழை வற்புறுத்தும். அகநானூறு தொகுப்பித்தோன் இவ னேயாவனென்பர். மதுரைப்புராணத்திலும், திருவிளையாடலினும் புகலப்பட்ட உக்கிரவன்மனென்பானது சித்திரச் செய்கைகள் சிலப் பதிகாரத்தில்—

(2) "அடியிற் றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி
திங்கட் செல்வன் றிருக்குலம் விளங்கச்
செங்கணா யிரத்தோன் றிறல்விளங் காரம்
பொங்கொளி மார்பிற் பூண்டோன் வாழி
முடிவளை யுடைத்தோன் முதல்வன் சென்னியென்
றிடியுடைப் பெருமழை யெய்தா தேகப்
பிழையா விளையுட் பெருவளஞ் சுரப்ப
மழைபிணித் தாண்ட மன்னவன் வாழ்கெனத்
தீதுதீர் சிறப்பிற் றென்னனை வாழ்த்தி" எனவருதலால் அறியப் படும்.

உக்கிரபாண்டியன் இவ்வாறிருக்க, அருமைமாதாகிய ஔவை யை ஆதரித்த வள்ளலாருட் பெரும்பேர் படைத்தவர், அதிக மான்

நெடுமான் அஞ்சியும் அவன் செல்வப்புதல்வனாகிய பொகுட் டெழினியுமாவர். இவர்களாண்டநாடு சேலம் ஜில்லா தர்மபுரிக்குப் பக்கத்துள்ள தென்று சாஸனவாராய்ச்சியினால் விளக்கப்பெற்ற தகடூர் நாடென்று புராதன நூல்களால் நன்கு புலப்படும். இப்பிராந்தியத்தில் போச்சல விஷ்ணுவர்த்தனன் படைத்தலைவனாய்ப் புகழ்பெற்ற கங்கராஜன், கி. பி. 1117-ஆம் ஆண்டிற்குமுன் தலைக்காடு தருவான் புகுந்தபோது, அம்மண்டலத்துச் சோழவதிகாரியும் சேனாநாயகனுமாய் அதிகைமான் என்பவன் ஒருவனிருந்தானென்பது சாஸனங்களால் நன்கு விளங்கும். ஔவையாரே பாடினதாகச் சொல்லப்பட்டு வரும் புறப்பாட்டுக்களில் பெரும்பான்மை, அக்காலத்துக் கடைவள்ளல்களிலொருவனாகிய அஞ்சியையே சிறப்பிப்பனவாம். இப்பாட்டுக்களில் அனேகம் தாதையாகிய அஞ்சியையும், அவன் றனையனாகிய எழினியையும் அவரவர் பெயராற்புலப்படுத்தும். புறம் 91-ல்

(3) " ஆர்கலி நறவி னதியர் கோமான்
போரடு திருவிற் பொலந்தா ரஞ்சி' என்றும்
" நீயே தொன் னிலைப்
பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியா
தாத னின்னகத் தடக்கிச்
சாத னீங்க வெமக்கீத் தனையே.

என்றும் பாடியுள்ளார். இச்செய்தியைச் சிறுபாணாற்றுப்படையில்,

மால்வரை,:

(4) "கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி
யமிழ்துவிளை தீங்கனி யௌவைக் கீத்த
வுரவுச்சினங் கனலு மொளிதிகழ் நெடுவே
லரவக் கடற்றானை யதிகனும்" என்று

ஔவையையும் அஞ்சியையும் ஒருங்குபடுத்திப் பாடியுள்ளார் நல்லூர் நத்தத்தனார். இந்நத்தத்தனா ரியற்றிய சிறுபாண், மூவேந்தர் எழு வள்ளலார்களினுஞ் சிறந்த கொடையாளியும், ஆமூர் வேளாளர்களுக்கரசுமாகிய, எறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடனுடைய வள்ளன்மையைப் புனைந்து ஆற்றுப்படுத்துவதாம். புறம்-99-ல் ஔவையார்,

செருவேட்,

(5) "டிமிழ்குரன் முரசி னெழுவரொடு
சென்றமர் கடந்தநின் னாற்றல் தோற்றிய
வன்றும் பாடுநர்க் கரியை யின்றும்
பரணன் பாடினன் மற்கொன் மற்றுநீ
முரண்மிகு கோவலூர் நூறிநி
னரணடு திகிரி யேந்திய தோளே."

என்பதாற் றனக்கும், பரணருக்கும், அஞ்சிக்குமுண்டான காலப் பொருத்தத்தை விளக்கி, இவ்வாராய்ச்சிக் கின்றியமையாததோர் சாதனமொன்றை யமைத்துள்ளார்.

பரணர் என்பவர், சங்கத்து நாற்பத்தொன்பதின்மரி லொருவ ராயும், புறநானூற்றில் அனேக பாடல்களுக் காசிரியராயும் விளங்கு வதன்றி, சங்கத்தொகுப்புக்களிலொன்றாகிய பதிற்றுப்பத்தின் ஐந் தாம்பத்தில் சேரன் செங்குட்டுவனது பெரும்புகழ்பாடிப் பெருண்ம பாராட்டப்பட்டவராதலால் முற்காலத்தே மிகச்சிறந்த சிறப்புற்றவ ராயிருந்தனரென்பதற்கு ஆஸ்பதமுண்டு. பதிற்றுப்பத்தில், ஐந் தாம்பத்தின் பதிகத்தால் செங்குட்டுவனைப் பரணர் பாடியது இனிது விளங்கும். அஃதன்றி, அங்கவர் எழுதிய வண்ணமே, அக்குட்டுவ னிளையோனாகிய இளங்கோவும், சிலப்பதிகாரத்தில், செங்குட்டுவன் பிறப்பையும், செய்திகளையும் விரிவாகக் கூறுகின்றனர். இவ்விரு வரலாற்றைக்கொண்டே, அடியார்க்குநல்லார் சிலம்பதிகாரவுரையில் அவற்றை வரைந்துள்ளார். செங்குட்டுவற்கிளையோன் இளங்கோ வென்பதும், செங்குட்டுவனைப் பரணர் பாடினரென்பதும் இதினின் றும் ஐயமின்றியறியலாம். முன்னெடுத்துக்காட்டிய சிறுபாண்மேற் கோளினின்றும் ஔவையாருக்கும், அஞ்சிக்குமிருந்த நட்புத்தன் மை நன்குவிளங்கும். புறப்பாட்டு (99) தொண்ணூற்றொன்பதினின் றும், அஞ்சியைப்பரணர் சிறப்பித்தனரென்பது வெள்ளிடைமலை யாம். ஆதலால் செங்குட்டுவன், அதிகைமான் அஞ்சி, ஔவை, பரணர் இவர்கள் சமகாலத்தவர், அன்றேல் ஒரேதலைமுறையி லிருந் தவராகவேண்டுமென்பதற் கையமில்லை. அக்காலத்துத் தமிழகத் திற்செங்குட்டுவன் மிகச்சிறப்புற்றோங்கினனென்பது, அக்காலத்தி லேயே இயற்றப்பெற்ற இருபெருங்காப்பியங்களாய சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளால் நன்குவிளங்கும். இக்காலத்து நச்சினார்க்கினிய ரென்பதற்கி ன்ற சிறப்புற்ற மஹாமஹோபாத்தியாய : பண்டிதர்

சாமிநாதையரவர்கள் பெருமுயற்சியால் இக்காப்பியங்கள் வெளிப் படுத்தப்பட்டு, முற்காலத்துச் சரித்திரவாராய்ச்சி, தமிழாராய்ச்சி இவைகளுக்கிடைப்படு முறுகளை நீக்குவதற்கு சிறந்த கருவிகளாயுள் ளன. இவ்விருகாப்பியங்களில், சிலப்பதிகாரமியற்றியவர், செங்குட்டு வற்கிளையோராய "நந்தாச் செங்கோ, லந்தமி லின்பத்தரசாளுரிமை, யிளையோற் குண்டென வுளவ னன்வெகுண், டழுக்காற் றொழுக்கத் திழுக்கு நெஞ்சினன், கண்ணெரி தவழ வண்ணலை நோக்குங், கொங் கவிழ் நெடுந்தார்க் கொடித்தேர்த் தானைச், செங்குட் டுவன்றன் செல்ல னீங்கப், பகல்செய் வாயிற் படியோர் தம்மு, னகலிடப் பார மகல நீக்கிச், சிந்தை செல்லாச் சேணெடுந் தூரத், தந்தமி லின்பத் தரசாள் வேந்தாயினாராய்" வஞ்சிக்குணவாயிலில் வதிந்த இளங்கோ வடிகளாவர். சிலப்பதிகாரத்துக்கு முன்னெழுதப்பட்டதாயினும் மணிமேகலைதுறவையே விஷயமாகக்கொண்டதனால் சிலப்பதிகாரத் தொடர்ச்சியாகிய மணிமேகலை, "நன்னூற்புலவன்" 'தண்டமிழா சான்' கூலவாணிகன் சாத்தன் என்னும் புலவர்பெருமானு லியற்றப் பட்டுள்ளது. சங்கத்தி லரங்கேற்றுவித்தற்கு வரும் நூல்களில் பிழைகாணுந்தோறும், ஆக்கியோர்களைக் குற்றங்கூறத்துணியாராய், இந்தப்பிழைகளைக் கேட்கும்படி நேரிட்டதேயென்று மனம்வருந்தித் தமது தலையை எழுத்தாணியினுற் குத்திக்கொள்வரென்றும், அத னுற் றலைபுண்பட்டுச் சீயோடிருந்தமையின், இவர் சீத்தலைச்சாத் தனுரென்று மாறுபெயர் பெற்றாரென்றும் சொல்வர். இக்காப்பி யங்களை ஆராயப்புகுமுன் மிக ஆவசியகமாயிருக்கிற சிற்சில விஷயங் களைத் தேர்ந்தறிவோம்.

சங்கத்து நாற்பத்தொன்பது நல்லோரில் ஒருவராக வழங்கும் கல்லூர் நத்தத்தனுர், சிறுபாணிற்சிறப்பித்த கடைவள்ளலார் எழு வருள்

(6) "கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திற லணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன் பேகன்"

அல்லது வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன் ஒருவன். இச்செய் தியையே புறம்-145-ல், பாணர்.

(7) "மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப்
படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக"

என்று குறித்துள்ளார். இப்பேகன் ஒருக்கால் வேறொருத்தி நலனயந்து தன்னில்லக் கிழத்தியாகிய கண்ணகியைத் துறக்க, அவள் காரணமாக அவனைப்பாடினோர் கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர் கிழார் ஆவர். இப்பாடல்கள் ஒத்த பாவமுள்ளவைகளாயிருக்கிறதுமன்றி, பேகனாற் றுறக்கப்பட்ட கண்ணகியை அவனோடு சேர்ப்பதே பொருளாகவுடையவை. புறம்-343-ல், பரணர்,

(8) 'மலைத்தாரமுங் கடற்றாரமுந்
தலைப்பெய்து வருநர்க்கீயும்
புனலங் கள்ளின் பொலந்தார்க் குட்டுவன்'

என்று ஒரு குட்டுவனைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

கர்ணபரம்பரையில் திருவள்ளுவரது இளையோரெனப் பட்டுச் சங்கத்தாரில் ஒருவராகப் பாராட்டப்பெற்ற கபிலர் சரிதையைச் சற்று நோக்கின், பறம்பு மலைக்கும் முந்நூறு ஊர்களடங்கிய பறம்பு நாட்டுக்கு முரிமைபூண்ட வேள்பாரி யென்பான் இவருக்குப் பெரிய வேளும், அரிய நண்பனு மாயிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. சங்க நூல்களில், பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம்பத்தும், ஐங்குறுநூற்றில் குறிஞ்சி நூறும், பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப்பாட்டும், அன்றி, இன்னா நாற்பதும் இவர் ஆக்கியன வென்ப. மூவேந்தருமொருங்கு சேர்ந்து முற்றினும், பாரிதோலானைப் பின் சூழ்ச்சியால் வெல்லப் பட்டு இறந்தானாகக், கபிலர் நல்லிசைப்புலமை மெல்லியராகிய அவனிரு மகளிரையுந் தக்கபடி மணம்புரிவித்துப் பாரியின் நண்பைப் பயன் படுத்தும் வண்ணம் அம்மகளிரையழைத்துக்கொண்டு பறம்பு நாட்டைவிட்டகன்றனர். இவர், இம்மகளிரை மணக்க விச்சிக்கோனையும், புலிகடிமால் இருங்கோவேளையும் முறையே வேண்டி அவர்கள் மறுப்பவழுன்று சீறினர். இச்செய்திகளும், முல்லைக்குப்பாரி தேர் கொடுத்ததும், புறம்—200...202-ல் நன்கு விளங்கும். புறம் 202-ல் கழாஅத் தலையாரை யிகழ்ந்தமைபற்றி இருங்கோவேளிர், சிற்றரையம் பேரரையமென்றிருபாற்பட்ட ஊர் எரிந்துபோன செய்தி சொல்லப்படுதலன்றி, புறம் 201-ல் இருங்கோவேள்,

(9) 'வடபான் முனிவன் றடவினுட் டோன்றிச்
செம்பு புனைந்தியற்றிய சேணெடும் புரிசை
யுவரா வீகைத் துவரை யாண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த, வேளிருள்வேளே,

2

என்றும்விளிக்கப்படுகின்றான். புலிகடிமால், இருங்கோவேள்என்னும் அடைபெயர்க்குக்காரணம் போசலர் தம்பெயர்க்குச்சான்றாகச் சொல்லுங்கதைக்* கொப்புடைத் தாயிருக்கின்றது. இஃதன்றிப்பாரியும் வேள் எவ்வியும் நெருங்கிய உறவினரென்பதும், எவ்விக்கும், இருங்கோவேளுக்கும் ஏதோ ஒருவித சம்பந்தமுண்டென்பதுங் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு நிற்க.

கபிலர், சேரன் மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறையின் காலத்து முற்பட்டவ ரென்பது, புறம்-53-ல் பொருந்தி லிளங்கீரனார்,

(10) " செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபில
னின்றுள னாயி னன்றுமன் " .

என்பதால் நன்கு விளங்கும். நூற்றிருபத்தாறும் புறப்பாட்டில் மாறோக்கத்து நப்பசலையார் முள்ளூர்க்குன்றுக் குடையனான மலையமான் திருமுடிக்காரியை,

(11) " நிலமிசைப் பிறந்த மக்கட் கெல்லாம்
புலனழுக் கற்ற வந்த ணாள
னிரந்துசென் மாக்கட் கினியிட னின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன் "

என்று கபிலர் புகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதேபாட்டில்

(12) சினமிகு தானை வானவன் குடகடற்
பொலந்தரு நாவா யோட்டிய வவ்வழிப்
பிறர்கலஞ் செல்கலா தனையேம் "

என்றதால், அக்காலத்தில் சேரர், கடற்படைத்திறம் நன்கு விளக்குவதுந்தவிர, கபிலர் கவிவன்மை யெத்தகைச் சிறப்புடைத்தென்பதையும் வற்புறுத்தும். இவராலேயே பாடப்பட்ட, புறம்—174—ல் முள்

---

* இக்கதை வருமாறு :—மைசூர் தேசத்து மேல்மலைச்சரிவில் சசகாபுரம் என்னும் ஊரில் வாஸந்திகா தேவியின் ஆலயம் ஒன்றிருந்தது. அதில் ஒரு ஜைனமுனிவர் யோகத்தில் மெய்மறந்தவரா யிருக்கும் சமயத்தில் இளம் பிராயத்தனான மனிதன் ஒருவன் அம்மன் தெரிசனத்துக்குட் சென்றான். அத்தருணத்தில் ஒரு புலி அம்முனிவரின்மேற் பாய, அவர் கண்விழித்து, அருகேநின்ற மனிதனைச் சுட்டிப் ' பொய்சால ' (அடிசால) என்று சொன்னதாகவும், அப்படியே அவன் அப்புலியைத் தன் கையிலிருந்த ஒரு சிறு கோலால் கொன்றதாகவும், அதுமுதல் அவனுக்கு அப்பெயரே சிறப்புப்பெயராய் நின்றதாகவும் செப்புவர். இவன்தான் போச்சல வம்சத்துக்கு மூல புருஷன் என்று புராதன கதை.

ளூர் கபிலராற் புகழப்பட்டதாயும், பகைவர்க்கஞ்சி யிவ்வூரில் ஒளித்திருந்த பெருவிறற்கிள்ளிக்கு அழியாப் பேருதவி புரிந்த சோழியவேனாதி திருக்கண்ணன், அக்கிள்ளி தன்பெரும் பேற்றைப் பெறச் செய்ததாகவுஞ் செப்பும்.

திருக்கோவலூருக்கும், முள்ளூர்க்குன்றுக்கும், உரியனான மலையமான் திருமுடிக்காரி யென்பான், மலைநாட்டரசன். கபிலராற் புகழ்பெற்ற வேளிரில் ஒருவன். புறம்—121—122—இப்பாடல்களால் தமிழ்வேந்தர் மூவரும், இவன்நண்பை நாடினதாத் தோன்றும்.

மேலெழுதியவாறு, ஔவை, கபிலர், பரணரிம்மூவரே முதலாகக்கருதிய விடத்து, ஏனைய அனைய கவிகளும் வள்ளலாருமொரே தலைமுறையில் வாழ்ந்தவராகக் கண்டுள்ளாம். அக்காலத்துத் தமிழ் வள்ளலாரையும், அவர் நாட்டின மைதியையும் புகலப்புகுமுன் அக்காலத்துச் சரித்திரவமைதியைச் செங்குட்டுவன் காலத்தனவாகிய விருபெருங்காப்பியங்களினின்று மியன்றவரையில் இயம்புவாம்.

சிலப்பதிகாரமணிமேகலைகளானவை யிரண்டுங்கூடி ஒன்றேயாய் நிகழவேண்டி, இளங்கோவடிகளு மவர்நண்பரான ஆசிரியர் கூலவாணிகன் சாத்தனாரும் இயற்றின வென்பது அனைவருமறிந்த விஷயமே. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு புருடார்த்தத்தையும் புகட்டவேண்டியதாகிய இப்பெருங் காப்பியங்களில் முன்னது, அறம் பொருளின்பமே புகட்டி நிற்க, பின்னது மணிமேகலை துறவையே சொல்வதாய் முன்னதனுடனொருங்குபட்டு நான்காம் பொருள்பயந்து, ஒரேகாப்பியமாய் நடைபெற வியற்றப்பட்டதென்னுஞ்செய்தி அடியார்க்கு நல்லாரால் சிலப்பதிகாரப்பதிகவுரையில் மேற்கோள்களோடும் விளங்கக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விருகாப்பியங்களும், நம்பற்கரிய தெய்வச்செயல்கள் பலவற்றைக் கொண்டவைகளாயினும்,அக்காலத்தில் நிகழ்ந்த அநேகவிஷயங்களை நடந்தவாறே புகட்டும். எனின், மீபாக்கு காப்பியத்தன்மைத்தாயினும், பொருள் சரித்திரத்திற்கிணங்கியதேயாம்.

" முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கு முரிய

தடிகள் நீரே யருளுக "—வென்றதற்கேற்ப, சிலப்பதிகாரம் மூவேந்தரையும், மணிமேகலை, அவர்களுள் பாண்டியனை நீக்கிக்

காஞ்சியரசனுடன் மற்றவரையுஞ் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது. இக் காப்பியங்களில் வழங்குஞ்சோழவரசர்களில், சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானும் நெடுமுடி, வெல்வேல், மாவண் என்னும் அடைகளடுக்கப்பெற்ற கிள்ளியுமேயாவர்.

இவ்விருவரைப்பற்றித் தென்னிந்தியசிலாசாஸன புஸ்தகங்களில் டாக்டர் ஹுல்ஷ் (Doctor Hultzsch) என்பவர் பின்வருமாறு வரைந்துள்ளார். பூர்வீகச்சோழமன்னர்கள் குலமுறையையும் அவர் செய்திகளையுங் கூறும் நான்குபத்திரங்களும் வெவ்வேறுமுறையாகக் கூறுவதைக் காணலாம். இந்நால்வரில் ஒருவனான கோக்கிள்ளியென்பானை மனிதத்தன்மையனாகச் சொல்லவியலாது; ஏனெனில், நாகப்பட்டினத்துப்பிலஞ்சென்று நாககன்னிகையொருத்தியைமணந்தானென்பதாலும், விக்கிரமசோழனுலாவில், சிபி, கவேரனென்னுங் கதைத்தன்மையே பொருந்திய, இருசோழமன்னர்க்கு முன் வைக்கப் பெற்றுள்ளதாலும். கரிகாலன் கோச்செங்கண்ணனைப்பற்றி அப்பண்டிதரே அடியில்வருமாறு புகன்றுள்ளார்:—ஒன்றற்கொன்று முரண்படுமிக்கூற்றுகளை யொப்பிட்டு நோக்குமிடத்து, மேற்கூறிய முதல் மூன்று பத்திரங்கள் வரையப்பட்டகாலத்து, இவர்கள் எவ்வரிசையில் வதிந்தனரென்பதற்குத் தொன்று தொட்டு வந்த சான்று யாதுமின்றுபோலும்! ஒருகால் அவ்விருவருடைய பெயரும், களவழி பட்டினப்பாலைபோன்ற முற்காலத்திய சிறப்புக்கவிகளாலேயே, அவர்கட்குத் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்; அவர்களை, நமக்குக்கிடைத்திருக்கும் சாஸனங்களால் நன்குவிளங்கும் சோழபரம்பரையாரின் வம்சத்தில், முன்வந்தோரென்பது தவறும். சோழதேசத்தையாண்டு நசித்துப்போன அரசவம்சத்தினராய், தங்கள்சிறந்த செயல்களினாலோ அல்லது தற்செயலாயோ தமிழ்ப்பாவலரால் தங்கவிகளினிறுவப்பெற்று, அவ்வமிசத்தாரைக் குறிப்பிக்குஞ் சிலரானவரென்பது ஒக்கும். காவிரிநதிக்குக் கரை கட்டியவன் கரிகாலனென்று லெயிடன் சாஸனங்கூறும். கலிங்கத்துப் பரணியிலும், விக்கிரமசோழனுலாவிலுமிச்செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கலிங்கத்துப்பரணி, பாலைபாடியோர்க்குப் பதினாறு லக்கம்பொன் பரிசளித்தவன் கரிகாலனென்றுங்கூறும்; முடத்தாமக்கண்ணியார் பொருநராற்றுப்படையில் இவன் இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வனென்பர். அப்பாட்டில் அவன் பெயர் கரிகால் என்றே தோன்றும். இதற்குக் கருமையான காலென்றும் கரியின்காலென்றும் இருவகைப்

பொருளுண்டு: ஆயின் வடமொழிப் பெயராய்க்கொள்ளின், யானை கட்டுக் கூற்றெனப் பொருள்படும். இவன் சேரபாண்டியர்களை வெண்ணியிற் புறங்கண்டதாகப்புகலும். சிலப்பதிகாரப்படி, இவன் முக்கிய நகரம் காவிரிப்பூம்பட்டினம். தென் இந்திய சரித்திரவாராய்ச்சி விஷயமாகத் தாம் விடுத்த இன்பம்புகட்டு மாராய்ச்சி யொன்றில் கனம்பொருந்திய பி. குமாரசுவாமி என்போர், கரிகாலன் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டினனென்பர். இக் கொள்கைக்காதாரம் சிலப்பதிகார வுரைகளில் கரிகாலன் பெண்வயிறு வாய்த்தபேரனான செங்குட்டுவனுக்கு, இலங்கைக்கயவாகு சமகாலத்தவன் என்பதே. அவர் இக்கயவாகு மஹாவம்சத்திற் கண்ட முதற்கயவாகுவேயென்று தேர்ந்து, இவன் அரசாட்சிக்காலம், கி. பி. 135 முதல் என்று முடிப்பர். இவ்விருகயவாகுக்களின் ஒற்றுமையைப் பெயரினாலே மாத்திரமின்றி, நூலினுட்கிடைகொண்ட வேறு காரணங்களாலே சாதிக்குமளவும், இலங்கையின் புராதனசரித்திரக் காலவரையறைநன்றாய்ப் பரிசோதிக்கப்படுங்காறும், மேற்சொன்ன குமாரசுவாமியவர்களுடைய புத்திநுட்பத்தை வியந்தவனாயினும், அவர் கொள்கையை அங்கீகரிக்க ஒருப்படேன்"

சிலப்பதிகாரம் புகார்காண்டத்தை ஆழ்ந்து ஆராயுமிடத்து, கோவலன்கதை முதலில் புகாரையாண்டவன் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானென்பது நன்கு புலப்படும். இத்தகைய பெருங்காப்பியத்துக் குரையெழுதுவதற்கு வேண்டிய பலவித பாண்டித்தியத்தினாலுஞ் சிறப்புற்று, ஆன்றோர் வழங்கும் கர்ணபரம்பரையைத் தவறின்றிப்புகட்டும் பெரிய உரையாசிரியராகிய, அடியார்க்கு நல்லார், அக்காலத்தாண்டவரசர்க்குக் குறிப்பனவற்றை யெல்லாம் கரிகாலன் மேலேற்றிக் கூறுவதே, அக்கதைக் காலத்துப் புகாரிலாண்டவன் கரிகாலனென்பதற்குத் தக்க சான்றாகும். அன்றியும், பெயரினாலேயாவது, அல்லது, இமயத்துப் புலிபொறித்த செயலினாலேயாவது, வெளிப்படையாய், அவனையே குறிக்கும் கூற்றுச் சிலவுமுள.—மங்கல வாழ்த்துக்கடையில் "இப்பா லிமயத் திருத்திய வாள்வேங்கை, யுப்பாலைப் பொற்கோட் டுழையதா—வெப்பாலுஞ், செருமிகு சினவேற் செம்பிய, னொருதனி யாழி யுருட்டுவோனெனவே" என்பது, புலி பொறித்ததை நன்கு புகட்டுவதன்றி, அக்காலத்தரச னிவனாக வேண்டுமென்பதையும் குறிக்கும். இரண்டாவது, மனையறம்படுத்த காதையில் 'கரிகாற்பெரும்பெயர்த் திரு

மாவளவனைப், பாலைபாடிய பரிசிலன்றெடுத்த' வென்பது ஒரு பிரதியிலிருந்தவென்றதில், கரிகாலன் பெயர் வருவதன்றிக் கடலாடு காதையில், கரிகாலனுண்டிருந்த செய்தி "விண்பொரு பெரும் புகழ்க் கரிகால் வளவன், றண்பதங் கொள்ளுந் தலைநாட்போல" என்றுமெடுத்து வழங்கியுள்ளதினால் விசதமாகும். ஐந்தாங்காதை 80—90-ம் அடிகளில், இக்கரிகாலன் செய்திகளமைந்துள்ளன. ஆய்ச்சியர் குரவையில் புகழப்பட்ட மூவேந்தரில் "பொன்னிமயக் கோட்டுப் புலிபொறித்து மண்ணாண்டான், மன்னன்வளவன் மதிற்புகார் வாழ்வேந்தன்" என்றது, கரிகாலனையே குறிப்பிக்கிற தென்பது தெற்றெனத்தெரியும். சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையில்—

" மாதரு ரைசான்ற
(13) மன்னன் கரிகால் வளவன்மகள் வஞ்சிக்கோன்
றன்னைப் புனல்கொள்ளத் தான்புனலின் பின்சென்று
கன்னவி றோளாயோ வென்னக் கடல்வந்து
முன்னிறுத்திக்காட்ட வவனைத் தழீஇக்கொண்டு
பொன்னங் கொடிபோலப் போதந்தாள்" என்பதனால்,

கரிகாலன்மகள் வஞ்சிக்கோனை மணந்தவளென்பது தெளிவாம். ஆயினும் வஞ்சிக்கோன் என்றது, வஞ்சியரசனையன்றென்றும், சேரகுலத்தனான ஆட்டனத்தி என்பானையென்றும், செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையைப், பேரூக்கத்தோடுந்தெளிந்த ஆராய்ச்சியோடும் நடத்திவந்த என் நண்பர், ஸ்ரீமத்-ரா. இராகவையங்காரவர்கள் கொள்கை. செந்தமிழ்த்தொகுதி 2. பகுதி 4 பக்கம் 107—111-ல் 'நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலார்' என்னுந் தலைக்குறிப்புள்ள ஆராய்ச்சியில் இக்கொள்கைக்கியன்ற பலசான்றுகளைப் பண்புடன் புகட்டியிருக்கின்றாராயினும், மன்னன் கரிகால்வளவன் மகளே ஆதிமந்தியென்பது தெளிவாகவில்லை. இஃது எற்றாயினும் கரிகாலனே இக்காலத்துப் புகாரில் ஆண்டோனென்பதற்கு மேற்கூறிய சாதனங்களே போதியனவாம். இயற்கைச்செய்திகளுக்குத் தெய்வீகத்தன்மையைக் கற்பித்துப்புகுட்டுதல், பௌத்த ஜைன ஆசிரியர்களுக்கியல்பென்பது சரித்திர ஆராய்ச்சியார்க்குப் புதுமையாகத் தோன்றாது. இவர்கள் முக்கிய கொள்கையான கர்மம் என்பது இதற்குமுதற்காரணமாகும். இதைக் கருதின், இக்கதைகளில் அசம்பாவிதமாய்த் தோன்றும் அநேக செய்திகள் தெளிவாய் விளங்கும்.

கரிகாலன் விஷயத்தை விளக்கப்புகின், அவன் "வெல் வேலுருவப் பஃறேறினையோன் சிறுவன்" என்றும், நாங்கூர் வேளுடன்

சம்பந்தம் புரிந்தோனென்றுந்தெரிகிறது. கரிகாலன் இளமையிற்கா னெருப்புற்றதால், இப்பெய ரிவனுக்காயதென்பது கீழ்வரும் பழ மொழியால் விளங்கும்.

(14) "முச்சக் கரமு மளப்பதற்கு நீட்டியகா
லிச்சக் கரமே யளந்ததாற்—செய்ச்சே
யரிகான்மேற் றேன்றொடுக்கு மாய்புனனீர் நாடன்
கரிகாலன் கானெருப்புற்று."

தவிர, இளமைப்பருவத்தா னென்றிகழ்ந்த நரைமுதுமக்களுவக்கும் வகை நரைமுடித்துவந்து முறைவேண்டிநாடிய இருதிறத்தாருஞ் சொல்லியசொற்கொண்டே ஆராய்ந்து அறிந்து முறைசெய்தசெய்தி 'இளமை நாணிமுதுமை யெய்தி, யுரைமுடிவு காட்டிய வுரவோன்' என்னும் மணிமேகலையடிகளாலும்,

(15) "உரைமுடிவு காணு னிளமையோ னென்ற,
நரைமுது மக்க ளுவப்ப—நரைமுடித்துச்,
சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை,
கல்லாமற் பாகம் படும்."

என்னும் பழமொழியாலும் நன்குபுலப்படும். பத்துப்பாட்டுப் பகுதி களாகிய பொருநராற்றுப்படையிலும், பட்டினப்பாலையிலும், முடத் தாமக்கண்ணியாராலும், உருத்திரங்கண்ண னாராலும் முறையே சிறப்பிக்கப்பட்டவன் இவனேயாவன். இன்றியுஞ் சேரன்பெருஞ் சேரலாதனையும், அக்காலத்துப் பாண்டியனையும், 'இருபெருவேந் தருமொருகளத்தவிய வெண்ணிற்றாக்கி" னனெனவும், இப்புறங் கொடுத்தலை நாணி அச்சேரன் வடக்கே சென்றிருந்தான் எனவுங் கூறுவர் கழாத்தலையார். இச்செய்தியே வெண்ணிக்குயத்தியாரால்—

(16) "நளியிரு முந்நீர் நாவா யோட்டி
வளிதொழி லாண்ட வுரவோன் மருக
களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ
சென்றமர்க் கடந்தநின் னாற்ற றோன்ற
வென்றோய் நின்னினு நல்ல னன்றே
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப்புக ழுலக மெய்திப்
புறப்புண் ணாணி வடக்கிருந்* தோனே."

* வடக்கிருத்தல் என்பது வடதிசைத்போதல் என்றும், ப்ராயோப வேசம் அதாவது உணவின்றிப் படுத்து மறித்தல் என்று இருபொருள் உரைப்பர்.

என்று சிறப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது. பட்டினப்பாலைபாடிய உருத்திரங்கண்ணனார் பெரும்பாணாற்றுப் படையில் நாகபட்டினத்துச் சோழன் கிள்ளிக்கு நாககன்னிகை பயந்த தொண்டைமான் இளந்திரையனைச் சிறப்பித்தனர். இச்செய்தியையே டாக்டர் ஹூல்ஷ் என்பவர் மேற்சொன்னவாறு வற்புறுத்தினர் போலும்.

நெடுமுடிக்கிள்ளி யென்னும் இக்கிள்ளியே கரிகாலனுக்குப் பின்வந்த அதிர்ஷ்டவீனனான அரசனாவான். இவன் காலத்திற்றான் புகார் கடல்கொண்டதுமன்றிச் சோழமேன்மையும், மிகவும் கீழ்ப்பாடடைந்தது. தென்னிந்திய அரசர்களில் கரிகாலனென்று பெயர் படைத்தவர் அதிர்ஷ்டவசமாய்ச் சிலரேயாகக், கிள்ளி யென்போர் பலரேயாய் (சிலப். 9. புறத்தில் 12) அவர்களுக்குள் இவனின்னானென்று இணக்கிக்குறிப்பது வெகு கடினமானதா யிருக்கிறது. ஆயினும் தனிமைப்படுத்துஞ் சிலவிலக்கணங்கள் இவனே இன்னானென்று விளக்கிக்காட்டுங் கருவிகளாம். உறையூருக்கருகிலிருந்த நேரிவாயிலென்னு மூர்ப்புறத்துச் செங்குட்டுவனென்பான் தன் பேராற்றலால்,

(17) "மைத்துன வளவன் கிள்ளியொடு பொருந்தா
வொத்த பண்பின ரொன்பது மன்ன
ரிளவரசு பொறாஅ ரேவல் கேளார்
வளநா டழிக்கு மாண்பின ராதலி
னொன்பது குடையு மொருபக லொழித்துக்"

கிள்ளியைத் தன்னரசில் நிலைபெறச் செய்தனன். இதே செய்தி,

(18) "ஆராச் செருவிற் சோழர்குடிக் குரியோ
ரொன்பதின்மர் வீழ வாயிற்புறத் திறுத்து"

என்று பரணரும், பதிற்றுப்பத்திற் சிறப்பித்துள்ளார். சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளினின்றும் இவனே புகாரிற் கடைசியாய் ஆண்டவனென்றும், இவனாட்சியிலேயே புகார் கடல் கொண்டதென்றும் நாமறியலாம். இவன் சிறப்புப்பெயர் யாதேயாயினும், இக்கிள்ளியே டாக்டர் ஹூல்ஷ் என்பவராற் குறிக்கப்பட்ட தொண்டைமானிளந்திரையனுக்குத் தகப்பனாவான். இச்செய்தி மணிமேகலை ஆபுத்திரநாடடைந்த காதையிலும் (50, 60) அதற்கடுத்த காதையிலும் (177-205.) நன்கு புலப்படும்.

பன்னிரண்டு பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் விளங்கியவரான உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியரால் பெரும்பாணாற்றுப்படை யுரையில் இத்தொண்டைமான் நாகபட்டினத்து ஒரு பிலத்திலிருந்த நாக கன்னிகை யொருத்திக்குஞ் சோழனுக்கும் பிறந்தவனென்று வரையப்பட்டுள்ளது. இப்பிலமே அக்காலத்து வழக்கில் நாகலோகமென்று வழங்கியதுபோலும். மணிமேகலையோ வென்றால், புகாரழிவுக்குக் காரணங்கூறுமிடத்து, இவ்வளவசம்பாவிதமின்றி இக்கதையைப் பின்வருமாறுகூறும்.

(19) "பொங்குதிரை யுலாம் புன்னையங் கானற்
கிளர்மணி நெடுமுடிக் கிள்ளி முன்னா
ளிளவேனி லிறுப்ப ளிறும்பூது சான்ற
பூநாறு சோலை யாருமி லொருசிறைத்
தானே தமிய ளொருத்தி தோன்ற
....
பலர்புறங் கண்டோன் பணிந்துதொழில் கேட்ப
வொருமதி யெல்லை கழிப்பினு முரையாள்
பொருவரு பூங்கொடி போயின வந்நாள்
....

(20) "நாக நன்னா டாள்வோன் றன்மகள்
பீலிவளை யென்பாள் பெண்டிருள் மிக்கோள்
பனிப்பகை வானவன் வழியிற் றோன்றிய
புனிற்றிளங் குழவியொடு பூங்கொடி பொருந்தியித்
தீவகம் (மணிபல்லவம்) வலஞ்செய்து
மாபெரும் பீடிகை வலங்கொண் டேத்துழி"

கம்பளச் செட்டி யென்பான் வணிகனது நாவாயங்குவர அவன் திறமறிந்து கொற்றவன் மகனிவனைக் கொள்கென, அவன் வாங்கிச் செல்வோன் காரிருளிற்றன் மரக்கலங் கெட்டதாக அப்புதல்வனைக் காணமற் கிள்ளிக்குரைக்க அம்மன்னவன் மகனுக்குற்றது பொறாஅனாய் நன்மணியிழந்த நாகத்தைப்போற் கானலும் கடலுங் கரையுமெங்குந் தேடுவதி லிந்திரவிழாவை மறக்க,

"மணிமேகலா தெய்வ மற்றது பொறாஅ
ளணிநகர் தன்னை யலைகடல் கொள்கென
விட்டனள் சாபம்."

இவர் காலம் கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டென்று கொள்வர் ஸ்ரீமத் அனவரதவிநாயகம்பிள்ளையவர்கள், எம், எ. எல். டி.

இச்சாபத்தாற் புகார்கடல்கொண்டது. இதுவே தொண்டைமான் பிறப்புச்செய்தியாயின் இத்தகைய கிள்ளியென்பானும் அரசனொருவனுயிருந்திருத்தல் கூடுமென்பது சிறிதும் அசம்பாவிதமாகாது. ஆகையால், டாக்டர் ஹூல்ஷ் என்பவருடைய எதிர்கோள் வலியற்றதாகும். தவிர, நாககன்னிகையென்பதற்குப் பாதாளமே போக வேண்டிய நிமித்தமில்லை. நாகரெனுஞ் சனங்கள் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலுமிருந்து, புத்த பீடிகைக்காகவும் இன்னுஞ்சில புத்த சம்பந்த ஞாபக வஸ்துகளுக்காகவும் போர்புரிந்தனரென்று இலங்கை மகாவம்சம் செப்பும். ஆகையால் பாதாளலோகஞ் சென்றானென்னுங் கூற்று இந்நாட்டார்க்கேயுரித்தான ஒருவிதஉக்தியாகும். தவிர, இவ்விரண்டு காப்பியங்களிலுமியம்பப்படும் இன்னுமனேக விஷயங்களிக்காலத்து, ஏனையோருக்கு நம்பவொண்ணாததாயிருப்பது, இக்காப்பியக்காரர்கள் கர்மம் மறுஜன்மம் என்பவைகளில் நம்பிக்கை யுள்ளவர்களா யிருப்பதன்றி சாதாரணச் செய்திகளுக்கும் முற்பிறப்புச் செய்திகளினின்று காரணங்காட்ட முயல்வதே யாம்.

இஃதிற்றாக மேற்கூறிய புகாரழிவே சிலப்பதிகாரவிறுதியிற் கிள்ளியை உறையூருடனொருங்கு படுத்தியிருப்பதற்குக் காரணமாகும். அன்றியும் இச்சிலப்பதிகாரக்கதை யிடையிலேயே காவிரிப் பட்டினம் கடல்கொண்டது தெளிவுபெறும். இக்காலத்துக் காஞ்சிநகரிலாண்டவன் கழற்கிள்ளியின் பின்னோனை இளங்கிள்ளியென் பானென்று மணிமேகலையிற்காணப்பெறுகிறது. புகாரிற்கடைசியாயாண்ட இக்கிள்ளி மணிமேகலையில் வடிவேற்கிள்ளி, வெல்வேற் கிள்ளி, மாவண்கிள்ளி, நெடுமுடிக்கிள்ளி யென்னும் பெயர்களாற் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிறான்; தன்பின்னோனைவிளங்கோ (காஞ்சியாண்ட இளங்கிள்ளியோலும்) வுடன் சேரபாண்டியரைக் காரியாற்றிற் புறங்கண்டவன். இவனைப்பற்றியவையான புறப்பாட்டு மூன்றும் இவன் உறையூரிலுமாமூரிலும், நலங்கிள்ளியென்பவனால்முற்றுப் பெற்றதாகச் சொல்லும், புகார்கடல் கொண்டவுடனிவனித்தகைய துர்க்கதியையடையச் செங்குட்டுவன் நேரிவாயிலில் இக்கிள்ளியொடுபொருந்தா வொன்பதின்மரையுந் தோல்வியடைவித்தபோற்றலால் இந்நிலையினின்றும் நீங்கியவனுவன். இப்பாடல்களை ஆக்கியோரான கோவூர் கிழார் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளியென்பானொருவனைச் சிறப்பிப்பர். புறநானூற்றிலும், சிறுபா

ஞாற்றுப்படையிலும், இக்கிள்ளிகளில் ஒருவரும் புகாருடன் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டாரில்லை.

சோழர்கள் இத்தகையோராக, இக் காப்பியங்களிரண்டின் செய்திகளும் நிகழ்ந்தகாலமுழுமையும், சேரதேசம், பெரியாற்றுத் துறைமுகத்துவஞ்சியில் ஆண்ட சேரன்செங்குட்டுவன் ஆட்சிப் பாலதேயாயிற்று. இக்காப்பியங்களிலும் இதற்குமுன்னெடுத் தாளப்பட்ட பிறநூல்களிலும் இவனாற்றற்பாடு விரிவாயுரைக்கப் பெற்றுள்ளது. இவன் தந்தையும் அவர்க்கிளையோனும் பதிற்றுப்பத்தினிரண்டாம் மூன்றும்பத்துக்களில் முறையே புகழப்பட்டுள்ளார். இவனருஞ் செயல்கள் கடற்கடம் பெறிந்ததும், இருவிசை கங்கைப் பேரியாற்றில் வடவாரியர்படை தந்ததும்,நேரிவாயில் வியலூர்களில் வென்றியடைந்து கொங்கர்செங்களம் வேட்டவைகளுமேயாம். தன் தந்தை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைப்போலச் செங்குட்டுவனும் இமயப்பிடரில் விற்பொறித்ததாகச் சொல்லுவர்.

மதுரையைக் கருதின், சிலப்பதிகாரம், ஆரியப்படை தந்த நெடுஞ்செழியன், அவனிறக்குங்காற் கொற்கையாண்டிருந்த விளஞ்செழியனிவ்விரு பாண்டியரின் பெயரையே கூறும்: இவ்விருபெயர்களையும் ஆராயப்புகுமுன் தமிழ்ச்சரிதத்தில் மிகவும் சிறந்தோங்கிய மற்றொரு பாண்டியன் பெயரை விசாரித்தல் அவசியமாகும். திருவள்ளுவர் தம்குறளைச் சங்கமேற்ற விழைந்துவந்தபொழுது, கானப்பேரெயிறந்து வேங்கைமார்பனைப் புறங்கண்டஉக்கிரப்பெருழுதியே மதுரையாண்டவனென்பர். திருவிளையாடற்புராணமிவன் சில வற்புதச் செய்திகளை இயற்றியதாகக்கூறும்.முன்னெடுத்துக்காட்டிய மேற்கோளில், ஆலங்காடு அல்லது ஆலவாயென்னும் மாங்காட்டில் வசிக்கும் மலைநாட்டுப் பார்ப்பனனொருவன், விஷ்ணுவாலய யாத்திரை செய்வான் உறையூரிலிராத்தங்கிப் பொழுதுபுலருங்காற்காவலன் செவியுற இச்செய்திகளையே செப்பிப் பாண்டியனைப் புகழ்ந்தோனுவன். இச் செய்திகள் அக்காலத்தரசாண்ட பாண்டியற்கேற்பனவல்லவாயின், திருமாலிருஞ்சோலைகண்டு மதுரையிற் றங்கிய பார்ப்பான் சொல்லல் சிறிதும் ஒவ்வாததாகும். சிலப்பதிகாரம் பாடிய இளங்கோவடிகள், இப்பாண்டியனை ஆரியப்படை தந்த பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனென்றே கூறுவர்.* இவ்வாரியப்படைற்றேனுமாகுக. இக்காவியத்தில் இவன் இமயமலையிற் கயல்பொறித்தசெய்தி அனேகவிடங்களிற் குறிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. சோ

முன் கரிகாலன், பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் இம்மூவேந்தர்களும் தங்கள் இலாஞ்சனைகளை இமயத்திலியற்றிய பெரும்புகழாளிகளாகக் கூறப்படுவர். இச் செய்தி சிலப்பதிகாரம் 17 ம் காதையின் முதலிலுங் கடையிலும் அக்காலத்தாண்ட பாண்டியற்கேற்பக் கூறப்பெற்றுள்ளது. ஆதலால், புராணங்களிலும் பழங் கதைகளிலும் வழங்கப்பெறும் உக்கிரபாண்டியனே சிலப்பதிகாரத்தில் ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியனென்று வழங்கப்படுவோனென்பது ஒருவாறு துணியலாம். காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் எழுதிவிடுத்த இன்பம் பயக்கும் "பதினெட்டு நூற்றாண்டின்முன் தமிழர்கள்" என்னும் வியாசத்தில் கரிகாலன் பேரனை கிள்ளிக்கு சமகாலத்தவனாக உக்கிர பாண்டியனை நிறுத்துவர். அற்றேயாயின், உக்கிரபாண்டியன் காலத்துச் சங்கமேறிய குறளினின்றும் இளங்கோவும் சாத்தனாரும் மேற்கோள்கொள்ள வியலாதாகும். அங்ஙனமேயாயின் பரணரைப் பற்றி ஔவை கூறியதாகக் கீழெடுத்துக்காட்டப்பட்ட கூற்று இவ்வொற்றுமையுடன் முற்றுமொவ்வும். ஏனெனில், அக்கூற்றின்படி அவ்விருவரிற் பரணரே முந்தியவராவர்.

அவன்மகனேபோற்றோன்று மிப்பாண்டியன் நெடுஞ்செழியற்குப் பின்னாண்டவன், வெற்றிவேற் செழியனென்னும் பாண்டியனிளஞ்செழியன்; தன் தந்தை யிறக்குங்கால் கொற்கையாண்டிருந்து, இக்கதை நிகழ்ச்சிப்பருவத்திலேயே அரசவாழ்க்கை பெற்றோனாவன். இவன் கண்ணகி கடுங்கோபமாற்ற நூறுபொற்கொல்லரை உயிர்ப்பலியூட்டினனென்னுஞ் செய்தியொன்று தவிர, அவன் விஷயம் மற்றொன்றும் புலப்படவில்லை. ஒருக்கால் அவனாண்டகாலம் சிறிதேயாய் ஒரு விசேஷமில்லாததாயு மிருந்திருக்கலாம். இவற்குப்பின் இருபெருவேந்தரையும் எழு குறுநிலமன்னரையும் ஒருங்கே தலையாலங்கானத்துச் செருவில் வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனாண்டிருத்தல்வேண்டும்; யானைக்கட்சேய்மாந்தரம் சேரவிரும்பொறையைக் கபிலர் புகழ்ந்துள்ளதாகப் பொருந்திவிளங்கீரனார் புறநானூற்று 53-ல் கூறியதை மேற்கோள் காட்டியுள்ளாம். இச்சேரன், இக்காலத்துக் 'கொயிலாண்டி' யென வழங்கும் குட்டுவன் தொண்டியை யாண்டோனெனவும், சேலம் ஜில்லா திருச்சிராப்பள்ளியெல்லைக் கருகிலிருக்கும் கொல்லிமலையை யாண்டோனெனவும் கூறுவர். சிலப்பதிகாரம் குன்றக்குரவையில் இவன்,

"வில்லெழுதிய விமயத்தொடு
கொல்லி யாண்ட குடவர் கோவே."

என்று விளிக்கப் பெற்றுள்ளான். இந்நாட்டில் யானைக்கட்சேய் ஆட்சிபெற்றது, செங்குட்டுவன் கொங்கர் செங்களம் வேட்டு அருகிலுள்ள வியலூரில் வெற்றிபெற்று உறையூருக் கணித்தாகிய நேரி வாயிலில் ஒன்பது சோழரைப் புறங்கண்டதனாலேயன்றி மற்றியலாது. இச்சேய், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியனாற் சிறைப்படுத்தப்பட்டான். இப்பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தமிழ்க் கவியில் பெரும்புகழ்பெற்றுச் சங்மிருந்தோங்கிய தமிழ்க் கவிஞானவரையும்தன்னவையிற் பெருமைபாராட்டியோனவன். பத்துப் பாட்டுள்மாங்குடி மருதனால் மதுரைக் காஞ்சியிலும், நக்கீரனால் நெடுநல்வாடையிலுஞ் சிறப்பிக்கப்பெற்று அக்காலத்து அரசர்களில் அநேகரைப்போலவே, தன் பாட்டனைப்போற்றூனும் பாவன்மை வாய்ந்தவனாயிருந்தான். இவனைப்பற்றிய பாடல்கள் புறநானூற்றிற் பலவுள. இவ்வாராய்ச்சியால் இக்கதைநிகழ்ந்தகாலத்துப் புகாரிலாண்டவர்கள் கரிகாலனும் கோக்கிள்ளியுமாவர் (இவ்விருவர்க்குமிடையே நலங்கிள்ளியென்பானை நிறுத்துவர் மகா-ள-ள-ஸ்ரீ கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள்) என்றும், மதுரையையாண்டவர் உக்கிரபாண்டியனொடு ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட நெடுஞ்செழியனும் அவற்குப்பின் வந்த இளஞ்செழியனும் அவன் பின்வந்த தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுமாவரென்றும், வஞ்சியில் இக்காலமெல்லாமாண்டவன் சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளுக்கு மூத்தோனாகியும் மணிமேகலையாசிரியர்க்கு நண்பனுமாகிய சேரன் செங்குட்டுவன் என்றும் ஒருதலைதுணியப்பட்டது. யானைக்கட்சேய், இச்செங்குட்டுவனுடைய மகனாய்ப் புதிதாய்ப்பிடித்த நாடாட்சிக்கு நியமிக்கப்பெற்றவனா யிருத்தல்வேண்டும்.

ஔவையார் பரணர் கபிலரின்னோரன்ன இசை பெற்றுவிளங்கிய தமிழ்வல்லார் காலத்துச் செழிப்புற்றோங்கிய மூந்நாட்டு முடியுடைமன்னர் இவர்களேயாவர். செல்வப்பெருக்கில் இம்மூவரெத்தகைச்சிறப்பினரோ, கல்விப் பெருக்கிலம்மூவரத்தகைச் சிறப்பினர். இவரன்றி அக்காலத்திய ஏனையகவிகளும் கவிவள்ளலாரும் அநேகர். அவ்வள்ளலாரில் பின்வருபவர்களைப் பற்றி முன்னமே கூறியுள்ளாம். இவர்கள் யாவரெனின்:—பறம்பு நாட்டையும் பறம்புமலையையுமுடையபாரி, மலைநாட்டுத் திருக்கோவலூரையும்முள்ளூர்மலையுமுடை

யான் காரி, துவரையில் முனிவன் தடவினுட்டோன்றியோர்வழி வந்து அரயத்துக்கதிபதியாய்த்தவத்திற்றங்கிய பெரியோரைப்பிழைப்பிப்பான் புலியைக் கொன்ற புலிகடிமாலிருங்கோவேள், மலைநாட்டு நல்லூர்க்கதிபதியான பழனியைச்சூழ்நாட்டையுடைய வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன், தகடூரையும் குதிரைமலையையுமுடையனுய்ப் பதிற்றுப் பத்து எட்டாம் பத்திற் சிறப்பிக்கப் பெற்ற தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரலாற் சிறழிந்த அதியமா னஞ்சியுமேயாவர். இவர்களெல்லோரும் தத்தம் பெயராலும் சிறப்புற்ற செய்கைகளாலும் நல்லூர் நத்தத்தனுரால் சிறுபாணாற்றுப் படையில் வெகுவாய் நம்பவொண்ணுக் கற்பனைகளாற் சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளார். இவர்கள் தவிர தொண்டிக்கும் கொல்லிமலைக்கும் அதிபதியாகிய யானைக்கட்சேய் விஷயமும் வரைந்துள்ளாம். பாவல்லோர்களில் முன்னரே எடுத்தாண்ட மூவர்களோடு இன்னுஞ் சிலரையும் ஈண்டுக்குறிப்பித்தல் வேண்டுவதாகுமாதலின், மிகச்சிரப்புற்று இது காறும் தமிழகத்தில் கவியாத்தலில் அவரவர் பாகுபாட்டில் முதன்மைபெற்று விளங்கும் திருவள்ளுவர் இளங்கோவடிகள், சீத்தலைச் சாத்தனுர், உருத்திரங் கண்ணனுர், முடத்தாமக்கண்ணியார், மாங்குடி மருதனுர், நக்கீரர் இன்னோரன்னோரைக் குறிக்காமற் போகவியலாது. கீழ்க்கூறிய வள்ளலாரிற்சிலர் கவிவன்மை வாய்ந்தவரன்றி, பாரிமகளிர் இருவரும் பாவல்லோரென்பதற்கு பாரியிறந்தபோது அவர்கள் பாடிய பரிதாபக்கண்ணிகளே தக்க சான்றும். தவிர, பூதப்பாண்டியனுடன் தீப்பாய்ந்த அவன் றேவிபர்டிய பாடலொன்று புறநானூற்றிலுண்டு. செங்குட்டுவன் காலத்து (எனின் அவர்க்கொறுதலைமுறை முன்னும் பின்னும் சேர்ந்தாகியது) கல்வி வளர்ச்சி மிகச்சிறப்புற்றோங்கிய தாதலால் அதே மூன்றும் சங்கம் மிகவுயர்வுற்றோங்கிய காலமாதல்வேண்டும் என்னும் கொள்கைக்கு இக்கவியாளர் பெயர்களே தக்க ஆதாரமாகும். இதினின்றும் குறள்வள்ளுவர், இளங்கோ, சாத்தனுரிவர்கட்கு வெகுவாய முந்தியிருத்தலியலா தென்பதும் கரதலாமலகமாகும். ஆயினும் இவ்விருவரும் குறளினின்றும் மேற்கோள் வழங்குவதெற்றேவெனின், குறள் சீத்தலைச்சாத்தரோடு கூடிய சங்கப்புலவரெதிரே ஓதப்பெற்று அவர்கள் நன்கு மதிப்படைந்திருப்பதே. இளங்கோவடிகளோ குறள் மேற்கோளெடுத்து வழங்கினும் இச்சங்கத்திற் சேர்ந்தவரல்லர். இக்காலத்திற்றனே பௌத்தமதம் மிகவுயர்வுற்று இதர பிற்காலத்திய மதத்திருத்த முயற்சிகளைப்போல்

தேசபாஷாபிவிருத்திக்குத் தூண்டுகோலாய் நின்றது. இத்தகைய புராதன நூல்களிற் சங்கமென்னும் பெயர்காணக் கிடைக்காதேயாயினும் மேற் கூறிய பாவல்லோரிலனேகர் ஏனையவள்ளலாருடன் வதிந்துதமிழ் வளர்த்தவரேயாயினும், தமிழ்வளர்ச்சிமதுரைக்கேயுரித்தாகப் பாராட்டப்பட்டு அம்மதுரை புறநானூறு சிறுபாண்களிலும் பிற்காலத்ததாகிய கலிங்கத்துப் பரணியிலும் தமிழ்க்கூடலென்று வழங்கப்பெற்றுள்ளது. சங்கத்தாரென்று தொன்று தொட்டு வழங்கி வரும் நாற்பத்தொன்பதின் மருள் மேற்கூறிய கவிவாணர்களின் பெயர் அநேகம் காணக்கிடைப்பதால் அக்காலத்து மதுரையில் இத்தகைய சங்கமொன்றிருந்திருத்தல் கூடுமென்று துணியவிடமுண்டு.

மேற்கூறிய கலைஞருக்குச் சமகாலத்தவரான கவிவாணர்களைத் தேடித்திரட்டப்புகாமல் இத்தகைய தமிழ்ச் செழிப்பு எக்காலத்ததென்று ஆராயப்புகுவது செவ்வியதாகும். சிலப்பதிகார மணிமேகலைகள் பௌத்தகாலத்தவைகளே யாயினும், பௌத்தக் கொள்கைகள் மணிமேகலையில் விசேஷித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்திய பிற நூலிலும் பௌத்த சம்பந்தமான விஷயங்கள் ஆங்காங்கு காணக்கிடப்பதனால் பெருநூல்கள் கீழ்வருமாறு வைக்கப்பெருவது முறைமை பெற்றதாகும். அவைகளில் இருபெருங்காப்பியங்களில் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்ட குறளே முதன்மைத்தாம். சற்றேறக்குறைய அதேகாலத்தில் இயற்றப்பெற்ற சிலப்பதிகார மணிமேகலையென்னும் இருபெருங்காப்பியங்களுள் முந்தியது மணிமேகலையாம். குறளரங்கேறிய காலத்தவனான உக்கிரபாண்டியனால் அவன் காலத்திற்குமுன் வெவ்வேறு காலத்தில் ஆங்காங்குப் பாடப்பெற்ற அகநானூறு தொகுப்பிக்கப் பெற்றதென்ப. குண்டலகேசியென்பது நமக்கு இதுகாறும் தெரிந்தமட்டும் பௌத்தவாதப் பண்பிற்றாய் மணிமேகலையைப் போன்றதொன்று. இதைக்கண்டிக்க முயலும் நீலகேசித்தெருட்டை இதற்குப் பிற்காலத்ததாகப் புகலவேவேண்டும். செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியராற் குறிக்கப்பெற்ற இத்தகைத் தமிழ்ப் பயிற்சியின் போக்கு அங்கீகரிக்கப்பெற்று இப்பெரும் பயிற்சியின் காலமும் ஒருவாறு வரையறுக்கப் பெறுமேல், இக்காலவரையறையே தமிழ்ச்சரித காலவாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத பற்றுக்கோடாம்.

ஒருவகைத்தான ஒலியும் பொருளும்பெற்ற பெயர்களே நிரம்பி வழிதுறை புலப்படா இக்காலத்திய தமிழ்க்கானத்தில் தனிமை பெற்று விளங்கும் சில பெயர்களையும் சிறப்புக்களையும் கொண்டே

ஒருவகைச் சார்புமின்றி யொழுங்குபட்டமனத்தோடு ஆராயப் புகின், இத்தகைய முயற்சி வீண் முயற்சியாகாது. கிள்ளியென்னும் பெயர் சோழருக்குப் பொதுப்பெயராயினும் கரிகாலனென்பது அத் தகைத்தன்று. செங்குட்டுவனென்பது தனிப்பெயராகவே தோன் றுகிறது. அப்படியே அவனண்பனான கஜபாகுவின் பெயரும் இலங்கைச் சரிதத்திலடங்கிய 174-பெயர்களில் விக்கிரமபாகுவைப் போல் வெகுதரங் காணப்படாமல், இருவர்க்கே யுரித்தாகக் காணப் பெறுகிறது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு முதலில் ஆக்கப்பெற்ற கலிங்கத்துப்பரணி கரிகால கோக்கிள்ளியரை முறைதிறம்பக் கூறிக் கிள்ளியை முதலும் கோச்செங்கணானை யவர்க்குப் பின்னும் கடைசி யாய்க் கரிகாலனையு மமைத்துக்கூறும். கரிகாலனுக்குமுன் மூன் றாந் தலைமுறையில் கிள்ளியென்பான் ஒருவன் உண்டென்பது புறநா னூற்றால் விளங்கும். அப்படியாயின், அக்காலத்திய சோழபரம் பரை கீழ்வருமாறு நிற்கப்பெறும்;—இளஞ்சேய்ச் சென்னி, அவன் மகன் கரிகாலன், அவன் பேரன் நெடுமுடிக்கிள்ளி. சயங்கொண்டா ருக்குப் பின் வந்த பெரிய உரையாசிரியர்கள் போலவே, கலிங்கத் துப் பரணியும் கிள்ளி நாகலோகம் புக்க கதையைப்புகலும். இத் தகைத்தேயாயின், நாககன்னிகையை மணந்த கிள்ளி இன்னானென் பது தவறுபடுதற்கிடனுண்டு. இப்படியேயாயின் இமயத்திற் புலி பொறித்த கரிகாலன் முதலாங் குலோத்துங்கனென்பதும் அவன் மாமனார் இராஜேந்திர சோழன்காலத்து உறையூராண்ட அதிகாரி யென்பதும் சற்றுமியலாது. தாம்ர சாசனங்களாலும் கல்வெட்டுக் களாலும் பின்னாளைய சோழபரம்பரையிற் கண்டமட்டும் பத்தாம் நூற்றாண்டி லிரண்டாம்பாகத்தில் வந்தவராய் வீரபாண்டியன் முடியை விளையாட்டாய்ச் சேதித்தவனான ஆதித்தியகரிகால னென்பான் பெயர் காணப்பெறும். ஆனால் கலிங்கத்துப் பரணி யுடையார் இப்புலிபொறித்த கரிகாலனை வீரநாராயணன் அல்லது பராந்தகனென்பவனுக்கு மூன்றுபெயர் முற்படநிறுத்தியுள்ளார். ஆதித்திய கரிகாலனோவென்றால் இப்பராந்தகனுக்கு முதற்புதல்வனா யும் முதலாதித்தியனுக்குப் பேரனாயும் விளங்குபவன். ஆகையால், இக்கரிகாலனை கி. பி. தொள்ளாயிரத்துக்கு முன்னதாகவே பார்க்க வேண்டுமென்பது அத்தியாவசியகமாகிறது.

மேற்கூறிய பெருநூல்களாக்கியகாலம், அந்நூல்களினின்றுமே பௌத்தமதம் உயர்வுற்றோங்கிய காலத்து ஆக்கப்பட்டனவாகவேண்

டுமென்பது முன்னமே காட்டியுள்ளாம். பௌத்தமதமோ சீன தேசத்தாராகிய யுவன்சுவாங் இந்தியாவில் யாத்திரை செய்ததும் திருஞானசம்பந்தர் வதிந்தகாலமுமான ஏழாம் நூற்றாண்டினிடையே சீர்குலைந்தது. கி. பி. எண்ணூற்றைம்பதா மாண்டளவில் குடந்தைக் (கும்பகோணம்) கருகில் உள்ளதாகிய திருப்பாம்பியத்தில் வரகுணபாண்டியனுக்கும் பாஸ்ச்சிமகங்கவம்சத்தவனான சிவமாரனுக்கும் போர்விளைந்தது. சோழர்கள் பிரபலம் பெற்றவர்களாயிருப்பின் இவ்விடத்தில் இப்போரியலாது. தவிர, இக்காலத்திய நூல்களினின்றும் கங்கர் அவ்வளவுயர் வுற்றவராயிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இக்காலமோ சரித்திரவாய்ச்சியால் சமுத்திரகுப்தனுக்குச் சமகாலத்தவனான காஞ்சியரசன் விஷ்ணு கோபன்காலமுதல் (சுமார் கி. பி. 400-முதல்) உயர்வுற்மீறுங்கிய பல்லவருடைய சீர்குறைவுறுங் காலமாகிறது. அத்தகைய பல்லவர் பெருமை யாம் கண்டமட்டும் சங்கநூல்களிற்றோன்றவில்லை. அக்காலத்தில் நமக்குப்புலப்பட்ட தொண்டைமான் ஒருவன் காஞ்சியில் சோழவதிகாரியாய் வதிந்தனன். ராயக்கோட்டா சாசனங்களில் விஷ்ணுகோபனுக்கு மிகப் பழையனான ஸ்காந்த சிஷ்யனென்னும் பல்லவ அரசன் ஒரு நாககன்னிகை வழியாய் அசுவத்தாமன் மரபிலுதித்ததாய்ப் புகழ்ந்துகொள்வது காணலாம். இதினின்றும் இளந்திரையன் பிறப்பு இக்காலத்திலேயே மறக்கப்பெற்றது என்பது நம்பத்தக்கதாகச் சொல்லிய இக்கதையாற் றெளிவுறும். இவைகளையெல்லாம் யோசிக்குமளவில், கரிகாலன் இக்காலத்துக்கும் முந்தியவனாதல்வேண்டும். தொன்று தொட்டுவந்த கதைகளிலும் இவன் புகாருடன் சேர்த்துப் புகழப்பட்டுளான். மணிமேகலையில் இவன் பின்னோனான கிள்ளியின் காலத்திற் புகார் கடல்கொண்டதென்பது தெற்றெனத் தெளிவித்துள்ளது. புறநானூற்றுப்பாடல்களில் வெவ்வேறு அடைகள் பெற்று வழங்கப்படும் கிள்ளிகளெல்லாம் உறையூரிலிருந்ததாகவே யன்றிப்புகாருடன் புகலப்பெற்றிலர். சிலப்பதிகாரத்திலும் உறையூர் ஒரு பேரூராய் வழங்கப்பட்டிருப்பதன்றி, சிறுபாணாற்றுப் படையிலுங்கூட புகார் வழங்கப்பெறாதது வெகு முக்கியமான விஷயமென்பது பின்தெரியும்.

பத்தினி தேவிக்கு ஆலயம் சமைத்துப் பெருவேள்வி விளைத்த காலத்து அவ்வேள்விக்கண் வந்திருந்த மன்னர்களில் கடல்சூழிலங்கைக்கயவாகுவேந்தன் ஒருவன். இக்கயவாகுவும் மதுரையில்

இளஞ்செழியனும் உறையூரிற்கிள்ளியும் பத்தினிக்கடவுளுக்கு ஆலயம் நிருமித்தனராதலின், இக்கயவாகு அப்பெயர்கொண்ட இருவருள் முதல்வனோ இரண்டாவனோ என்று விமரிசைப்படுத்தவேண்டும். மகாவம்சத்தின் பிரகாரம் முதற்கயவாகு கி. பி. 113-முதல் 135-வரை இலங்கை முழுதும் ஒருவனேயாகி ஆண்டவன். இரண்டாவன் இலங்கைமன்னர் மூவருள் ஒருவனாய் 1142-முதல் 1164-வரையாண்டவன். டாக்டர் ஹல்ஷ் அவர்கள், ஸ்ரீமாந்-குமாரஸாமி அவர்களை உட்பிரமாணத்தால் இக்கயவாகு முதல்வனே என்பதை நிலைநிறுத்த வேண்டினரன்றோ? அவருடைய மாறுகோளின் மற்றப்பாகமாகிய கிள்ளியின் கதைக்கு வெகுகாலஞ்சென்று அவன்விஷயமாய் எழுதின சிலரே கற்பனைக்காரராவரென்பது இதுவரை தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதுந்தவிர கோவலன் புதுமணம்புரிந்து இல்வாழ்க்கை புகுங்காற் புகாரிலாண்டவன் கரிகாலன் என்பதற்கும் இவ்வரசன் மகள் சேரவரசன் இல்லக்கிழத்தியா யிருந்திருக்கக்கூடு மென்பதற்கு மியன்ற சான்றுகளைப் புகட்டியுளவாம். கஜபாகுவின்விஷயமாய் ஆராயப்புகுவார் இக்கயவாகு இரண்டாவனென்றே கொண்டால் இதுவரையும் நமக்குத்தெரிந்திருக்கிற அக்காலத்திய தென்னிந்தியசரித்திரத்திற்குச் சிறிது மிணங்காதாகும். எவ்வாறெனின் கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டினிடையில் தென்னிந்தியவரசர்களும் அவர்கள் நாட்டின் பகுபாடும் பின்வருமியற்கையவாகும். அக்காலத்திய சோழவரசர்கள் விக்கிரமசோழனோ அல்லது இரண்டாங்குலோத்துங்கனோவாயிருந்திருத்தல்வேண்டும். மதுரையில்வீர- அல்லது விக்கிரமபாண்டியன் இருந்திருத்தல் வேண்டும். சேரதேசத்தில் வீரகேரளவர்மனும் வீரரவிவர்மனுமாயிருந்திருத்தல் வேண்டும். அக்காலம் மைசூர் தேயத்தையாண்டவர் போசசலவிஷ்ணுவர்த்தனனும் அவன் மகன் நரசிம்மனுமாகல் வேண்டும். அப்போது காஞ்சிச்சோழராஜதானிகளில் ஒன்று. மைசூர்க்கருகில் அக்காலத்திற்குச் சிறிது முன்னதாய் அதிகமான் என்பவன் ஒருவன் இருந்ததாகக் காணப்படுகிறது; ஆயின் அவன் விஷ்ணுவர்த்தனனுடைய சிறப்புற்ற தளகர்த்தனாகிய கங்கராஜனால் காவிரிகடந்தோட்டப்பட்ட தலைக்காட்டிலிருந்த சோழமகா மண்டலேசுவரனேயன்றித் தகடூர்க்குச் சம்பந்தப்பட்டவனல்லன். சிலப்பதிகாரத்தில் "குடகக்கொங்கருமாளவ வேந்தரும்" என்றதற் கேற்ப கொங்குராசாக்கள் யாருமிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. எல்லாம் இப்படி நிற்க, கயவாகுவென்பான் தன்னூரை

விட்டுப்போற்றுத் துறைமுகத்ததாய் இக்காலத்துக் கொடுங்கலூ ரென்று வழங்கும் வஞ்சிக்கு வரும் நிலைமையிலிருந்தனனல்லன். கஜபாகு தன்னயலாரான மாறுபரணன், பராக்கிரமபாகு வென்போ ருடன் போர்புரிந்து அவர்களால் அழிவுபெருமல் நிலைபெறும் அம் முயற்சியிலேயே யிருந்தனனென்று இலங்கைச்சரிதம் செப்பும். மேலும் இக்காலத்திய சேரவரசவீடு கொல்லமென்றே வழங்கப் படுகிறது.

முதற்கயவாகுவோவென்றால் தன் தகப்பன் காலத்தில் சோழர் படையெடுத்து வந்து சிறைகொண்டுபோய்ச் சோழதேசத்துக் "காவிரி நகர்க்கண்" அடிமைப்படுத்தப்பெற்றிருந்த இலங்கையர்மீட் சிக்காகப் படையெடுத்துப்போய் அவர்களால் முன்னமே கொண்டு போகப்பட்ட பௌத்தபாத்திரத்தையும் இன்னுஞ்சில பௌத்த ஞாபகவஸ்துக்களையும் கொணர்ந்தனனென்று மகாவம்சம் கூறும். ராஜரத்நாகரியோவென்றால் இச்செய்திகளையே கூறுமிடத்து இலங் கையர் தமக்குத்தாமே "காவிரிநதிக்குச்" சென்றவரென்று புகலும் [இங்கு காவிரிநதியென்றது ராஜரத்நாகரியெழுதுங்கால் காவிரிமுகத் தில் பட்டினமிருந்தது மறைந்தமையைப் புலப்படுத்தும்.] இப்ப டையெழுச்சியினின் றுமீளுங்காற் கயவாகு அநேகம் தமிழரைக்கொ ணர்ந்து இலங்கையிற் குடியேற்றினனென்றுங் கூறும். ராஜாவளி இச்செய்திகளை யின்னும் விரிவுசெய்கிறது. அதில் இவ்வரசன் பெயர் ராஜபாகுவென்று காணப்படுகிறது; எழுத்துப்பிழையினாற் போலும். இவன் வழக்கம்போல் இராத்திரியில் ஊர்ப்புறஞ்சுற் றுங்கால் சோழராஜ்ஜியத்திற் சிறைப்பட்டிருந்த தன்னிருமக்களிழ ப்பேகாரணமாக ஒரு கைம்மையழுவதைக் கேட்டான். இவ்வழு கைக்குக்காரணம் அதிகாரிகளால் அறியப்படாமற் போகவே அவளையே அழைப்பித்து அவளிடமிருந்து சோழராஷ்டிரத்தரசன் இலங்கைமேற்படையெடுத்து மீண்டபோது பன்னீராயிரம் குடிக ளைக்கொண்டு மீண்டனன் என்னும் செய்தியைத் தான் அறிந்தான். இதற்குப்பின் மகாவம்சத்திலும் ராஜரத்நாகரியிலும் உரைக்கப்பெற் றுள்ள செய்திகளையெல்லாம் செப்பி இவன் சோழதேசத்தினின்று மீளுங்கால் பத்தினிதேவியின் சிலம்புகளையும் இன்னும் இத்தெய்வ மகளின் நான்குகைகளையும் கொணர்ந்ததாக ராஜாவளி சொல்லும். இப்பத்தினிதேவி பத்தினிக்கடவுள் என்று மாறுபெயர்பெற்ற சிலப் பதிகாரநாயகியாகிய கண்ணகியென்பதற்கையமில்லை. இவள் சிலம்பு

அக்காலத்து அற்புதமான விலையிடவொண்ணாத ஞாபகவஸ்துவாய்ப் பாராட்டப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், அக்காலத்தில் இத்தகைய ஞாபக வஸ்துக்கள் வெகு உயர்வாகக்கொண்டாடப்பட்டவையென்று முன்னமே சொல்லியுள்ளாம். பௌத்தமதத்துப் பெருங்கொள்கைகளிலொன்றாகிய உணவளித்தற்கிசைய பசியால்வருந்தும் பிராணிகளுக்கு வரையாமல் அளிக்கும் ஓரற்புதமானபாத்திரம் மணிமேகலை மணி பல்லவத்திற்பெற்றதாய்ச் செப்பியிருத்தலின் கஜபாகு இத்தகைய பாத்திரமொன்று எடுத்துச்சென்றானென்று சொல்வதில் அசம்பாவிதமொன்றுமில்லை. மணிமேகலையில் ஒரு புத்த பீடிகைக்காக இரண்டு நாகவரசர்கள் போர்புரிந்தாரெனவும் செப்பியுளது. இச்செய்திகளை இலங்கைத்தேயசரிதங்கள் கஜபாகுவின் மேலேற்றிக்கூறும்; ஆயின் இப்பத்தினிதேவியைப்பற்றிய குறிப்பு பழஞ்சரித்திரங்களிற் காணாமை பல்லோரும் பரிதபிக்கத்தக்கதே. ஆயினும் இச்சரித்திரங்களிற் பழையனவும் புதியனவும் எல்லாம் இதற்கு முன்னிருந்த நூல்களினின்றும் தொன்றுதொட்டாண்டுவந்த கதைகளினின்றுமே கூட்டியெழுதப்பட்டவை. இவ்விஷயமாய், இவைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த அபாம்மகான் கீழ்வருமாறு புகன்றுள்ளார். "பழயபிரதிகளுக்கும் புதுப்பிரதிகளுக்கும் வேறுபாடு வெகு சின்மைத்தாயிருக்கும்படி வெகுஜாக்கிரதையோடு இச்சரிதங்களின் மூலம் தொன்றுதொட்டு வந்திருக்கிறது," "ராஜாவளியென்பது அவ்வத்தல சரிதங்களினின்றும் பல்லோராசியற்றப் பெற்றுள்ளது. முற்சொல்லப்பட்ட இரண்டு நூல்களும் (மகாவம்சம், ராஜரத்நாகரி) தொடர்ச்சியாய் இலங்கைச்சரிதத்தை போர்ச்சுகல் தேசத்தவருக்குமவர்க்கெதிராளிகளான உலாந்தருக்கும் உண்டான போர்களின் முடிவு வரைக்கும் சரித்திரத்தைக் கொண்டுபோகின்றன."

ஆதலால் தொன்றுதொட்டு ஆன்றோரால் ஆளப்பெற்ற பழங்கதைகளும் இவ்விருபெருங்காப்பியங்கட்கிணங்கிய சரித்திர சந்தர்ப்பங்களும் செங்குட்டுவன் சேரன் பெருவேள்விவேட்டகாலத்து இலங்கையரசன் முதற் கயவாகுவே யென்பதைக்குறிக்க, ராஜாவளி சரித்திரவாராய்ச்சியில் நம்பத்தகுந்ததேயாயின், இக்கொள்கைவற்புறும். இஃதிற்றேயாயினும் பிறசான்றோர் சிலர் கொள்ளுமாறு மேற்கண்ட செய்திகளை இரண்டாங்கயவாகுவுட னிணக்குவதற்குச் சிறிதுங் காரணந்தோற்றவில்லை.

ஆயின் முதற்கயவாகுவின்காலம் யாதோ எனின் மகாவம்சம்

கி. பி. 113—135 என்று கூறும். இதனுடைய இக்காலவரையறை யின் உண்மையெற்றேயாயினும் இப்பெயர் பெற்ற இவன் பின்னோன் காலந்தவறாகக் கொள்ளவிடமில்லை. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டி னிடைப்பருவத்தில் இக்கவிகள் பலரும் இருந்து செழித்தனரென்று கொள்வதற்குத்தக்க சான்றுகள் இல்லாமை முன்னமேயே காண்பித் துள்ளாம். காலஞ்சென்ற கனவான் ஸ்ரீமத்-சுந்தரம்பிள்ளையவர் களால் எட்டாம் நூற்றாண்டில் வதிந்தவரென்று கொள்ளப்பெற்ற சுந்தரமூர்த்திநாயனார் "கொடுக்கிலாதானைப்பாரியே யென்று கூறினுங் கொடுப்பாரில்லை" யென்று விளம்பினாராதலாலும் இப்பெருங்காப்பி யங்கள் பௌத்தமதம் உன்னத நிலையில் நிறுவியதைக் குறிப்ப தாலும் இக்கவிவாணர் காலம் அந்நூற்றாண்டு என்று கொள்ள வியலாது. ஜெனரல்கன்னிங்காம் என்பவர் கொள்கைக்கேற்ப புத்த நிர்வாணம் கி. மு. 543-ல் அன்று 477-லேயே என்று தேர்ந்தா லும் முதக்கயவாகுவின் ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 179—201 ஆகும். மகாவம்சத்தில் வரைந்துள்ள பூர்வகால வரையறை அபத்தமென்று நிலைநிறுத்தப் பெறுமளவும் இக்காலவரையறையே நிலையாகக் கொள் ளவேண்டும். ஏனெனில் ப்ரொபெஸர் ரைஸ்டேவிட்ஸ் அவர்கள் சஞ்சி முதலான விடங்களில் அகப்பட்ட சிலாலிகிதங்களுக்கும் மகா வம்சத்துக்குமுள்ள ஒற்றுமையை அவரெழுதிய பௌத்த இந்தியா என்னும் புத்தகத்தில் 200,299, 300-ம் புடங்களில் தெரிவிப்ப தனால், தமிழ் மிகச்சிறப்புற்றோங்கிய காலம் எற்றேனும் கிறிஸ்தாப் தம் இரண்டு மூன்றாம் நூற்றாண்டுகட்குபின் னிறுத்தலொண்ணா தென்பது திண்ணம். கிறிஸ்துகாலத்திற்கு முன்னமே வெகுதரம் இலங்கைமேற் படையெடுத்துச் சென்று கி. மு. முதல் நூற்றாண்டி னிடையிலேயே அத்தீவையாண்டவர்களாகிய தமிழர் செருக்குக்கு இது முழுதுமிணங்கும். இச்செய்திகளையும் ஐந்துகிரேக்கவரசர் களுடன் தமிழரை ஒருங்குபடுத்திக் கூறிய அசோகசக்கரவர்த்தி சாசனத்தையும் ஒருங்கு நோக்கின் இத்தமிழருடைய உயர்ந்த நாகரிகம் வெகு பண்டைக்காலத்ததென்று கொள்ள விடங் கொடுக்கும்.

இக்கயவாகுவென்பான் தவிர தமிழருக்கு நட்புப்பூண்ட சில ரையும் வெம்மைகொண்ட சிலரையும் சிலப்பதிகாரத்திற் காணலாம். செங்குட்டுவனோடு நட்புப்பூண்டு, அவன் பாலகுமாரன் மக்களாகிய கனகவிசயரைக் கண்டிக்க வடதிசைப் போந்த அந்நாள், கங்கையைக்

கடத்தற்கு நாவாய் உதவிய நண்பர் "நூற்றுவர் கன்னர்." இக்கனக விசையர்க்குதவி புரிந்தவர்,

"உத்தரன்விசித்திரனுருத்திரன்பைரவன்
சித்திரன்சிங்கன்தனுத்திரன்சுவேதன்"

என்பார். ஸ்ரீமான் கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் நூற்றுவர் கன்னர் என்பதை மச்சபுராணத்திற் காணும் சாதகர்ணி என்னும் பதத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பாகக் கொள்வர். இத்தகைக் கொள்கைக்கு, இளங்கோவடிகள்,

"அருந்தமிழாற்றலறிந்திலராங்கெனச்
சீற்றங்கொண்டிச்சேனைசெல்வது
நூற்றுவர்கன்னர்க்குச்சாற்றி."

என்று ஓரிடத்திலும்,

"வேற்றுமையின்றியின்னொடுகலந்த
நூற்றுவர்கன்னர்"

என்று மற்றோரிடத்திலும் "கங்கைப் பேரியாற்றுக் கன்னரிற்பெற்றவங்கப்பரப்பு" என்று வேறோரிடத்திலும் வரைந்துள்ளது முரணும். தவிர சதகர்ணியென்னும் பெயர் ஸ்ரீமான் பண்டார்க்கர் என்பவருடைய தக்கணசரித்திரத்திற் கண்டபடி ஒருவம்சத்தின் பெயரே யன்றி ஒருவன் பெயரன்று. ஆயினும் சதகர்ணியென்பது ஒருவன் பெயரேயாய் அவ்வம்சாவளியின் முதலில் கி.மு. 40—கி.பி. 16 க்குள் காணப்படுகிறது. அவ்வார்த்தையை நுண் செவியென்று மொழிபெயர்ப்பது நூறு செவியென்று வியப்புக்கூற்றாய் மொழி பெயர்ப்பதினும் நன்றாயிருக்கும். அன்றி அக்காலத்தவராகிய இளங்கோவடிகள் நூறு என்னும் அளவடையைக் காதின்மேலன்றி மனிதர்மேலேற்றி மொழிபெயர்த்தனரென்பது ஒவ்வாது. தவிர இவர்கள் மகததேசம் தங்கள் ராச்சியத்தில் சேர்ந்திருந்தபோதிலும் தக்கணத்திலாண்டவர்களாய் இருந்தனர். அப்படியே "நூற்றுவர்கன்ன" ரென்றதை சதகன்னியென்றே எடுத்தாளப்புகினும் செங்குட்டுவன் காலத்திய சதகன்னி மகாராஷ்டிரத்தில் கி.பி. 154 முதல் 174 வரை ஆண்டு, 172—202 வரை தெலுங்கணத்தில் ஆண்டவனான யக்ஞஸ்ரீ. சதகர்ணியாயிருத்தல் கூடும். இப்படியேயாயினும் தெலுங்கணத்தில் கி. பி. 202 முதல் 208 வரை ஆண்ட விஜயனென்பான் பெயர் எல்லாப்புராணங்களிலும் காணப்பெறும். ஆயினும் செங்குட்டுவன் கங்கைக் கரைபோய் "உத்தரமரீஇ" கனக விஜயருடன் போர்

செய்தானென்பதற்கிது முரண்படும். இஃதெற்றேயாயினும் செங்குட்டுவனிக்காலத்து விளங்கியவன் என்பது, செங்குட்டுவன் தந்தையாகிய இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும், ஆரியப்படை தந்த நெடுஞ்செழியனும், சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானும், ஆரியப்படை வென்கண்ட செய்தியினின்றும் ஊகிக்கலாம். இக்காலத்தே நகபாணன் (Nahapana) என்பவனும் அவற்குப்பின் வந்த ரிஷபதாத (Rishabadata) னென்பவனும் ஜுன்னர் (Junnair) என்னும் ராஜதானியிலிருந்து மகாராஷ்டிரத்திற் கேரளம் வரையிலாட்சி செலுத்தினதாகத் தோற்றுவதினாலும் இவர் வம்சத்தையும் மாளவதேசத்தை ஆண்ட சஷ்டணன் (Chashtana) என்பவன் வம்சத்தையும் அழித்தவர் கோதமபுத்திரசதகர்ணி யென்பானொடு அவன் மகன் புலோமவித் அல்லது புலிமாயி என்பதனுனும் இத்தமிழ்வேந்தர்கள் கோதமிபுத்ரசதகர்ணிக்கு உதவிபுரிந்திருத்தல் சாத்தியமென்பது ஒருதலே. கோதமிபுத்ரசதகர்ணி குண்டூ (Guntur) ருக்கருகிலிருந்து வந்து இச்சகரைப் புறங்கண்டு தம்முன்னோ ரிராச்சியத்தைக் கைக்கொண்டானென்றும், மலேய பர்வதங்களைச் சூழ்ந்த நாடுகள் அவராட்சிக் கடங்கியவை யென்றும் தெரியவந்திருப்பதையும் சோழன் கரிகாலன் வச்சிரநாட்டு மகத அவந்தி அரசர்களினுல் நன்கு மதிக்கப்பெற்றுனென்பதையும் உற்றுநோக்கின் இக்கரிகாலன் செய்தியை முழுதுங் கற்பனையாகக்கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. மேலாராய்ந்த விஷயங்களையெல்லாம் ஒருங்குபட நோக்கின் செங்குட்டுவன் காலம் கி. பி. 2-ம் நூற்றுண்டென்றும், தமிழ் மிகச் செழிப்புற்றேங்கிய காலம் கி. பி. 2, 3-ம் நூற்றுண்டுகளேயென்றும் கொள்ளவேண்டியதா யிருக்கிறது.

கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டு மூன்றும் பாதத்தில் பௌத்த மதம் தென்னிந்தியாவிற் புக்கது. அது இங்கு ஊன்றி யுயர்ந்தோங்குவதற்கு அக்காலத்து நிலைமையில் வெகுநாள் பிடித்திருக்கவேண்டும். மணிமேகலையில் விரித்துரைக்கப் பெற்றிருக்கும் பௌத்த மதக் கொள்கைகளைக் கொண்டு நோக்கின் இலங்கைச் சரிதங்களை மொழி பெயர்த்தவராகிய கிறிஸ்தவ வித்வான்களும் வியக்கத்தக்கதாய்ச் சிறந்தகொள்கையினின்றும் சற்றும் வழுவாததாய் அம்மதம் இங்கு இருந்ததென்று கொள்ளவியலும். ஆகையினுல் கிறிஸ்தாப்த முதல் நூற்றுண்டுகளே தென்னிந்தியாவில் பௌத்தமதம் சிறந்தோங்கிய காலமாகும். சீனயாத்திரிகரான பாஹியன் என்பவர் இத்

தேசத்திலிருக்கும்போதே பௌத்தமதத்தன்மை புரளவே பிராம் மணமதம் எதிரிடத்தலைப்பட்டது. அதற்குப்பின் இரண்டு மூன்று சதமானங்களில் பௌத்தமதம் துடைக்கப்பெற, தமிழ்த் தேயத்தில் சைவவடியார் வைஷ்ணவவாழ்வார்களானபெரியோர் இவர்கள் பெரு முயற்சியால் பிராமணமதம் யுவன் சுவாங் யாத்திரிகர் காலத்தில் இழந்தசீரைத் திரும்பப்பெற்று விளங்கிற்று. இக்காலத்தினின்றும் விளைந்த வாதங்கள் சமணருக்கும் பிராமணருக்குமேயன்றி, பிராம ணருக்கும் பௌத்தருக்கு மவ்வளவாய்க் காணப்படவில்லை.

துங்கபத்திரைக்குத் தென்பாற்பட்ட நந்தேயமானது பின் வரும் ஆட்சிப்பாடடைந்திருந்தது. காவிரிமுகத்தினின்றும் புறப் பட்டுக் காவிரிக்கரையே சென்று கரூருக்கருகில் அந்நதிபுகும் அம ராவதிக்கரைமார்க்கமேபோய் அது பிறக்கும் மலையமலையடிவாரம் வரைக்கும்போனால் சேரபாண்டி நாட்டெல்லையைக் குறிப்பிட்டதா கும். கரூரினின்றும் சோழன் தொண்டிக்குக் கொஞ்சம் தெற்காக சமுத்திரக்கரைவரை நேர் தென்கிழக்காய் ஒரு வரியிழுப்பின் அதற் குத் தென்னாடு பாண்டியர்க்கும் வடநாடு சோழர்க்கு முரித்தானதா கும். ஆயின், அவரவரது என்று மேற்குறிக்கப்பட்ட நாடுகள் எப் பொழுதும் அவரவர் வசப்பட்டதே யென்று கருத வொண்ணாது. எல்லையூர்கள் வெகு ஜாக்கிரதையோடு அரண் முதலியவைகளாற் பலப்படுத்தப் பெற்றதனால் அவைகளையடக்கியாள்வது வெகு கடின மென்பதை அக்காலத்தியவரசர்கள் தெரிந்தனரென்று ஊகிக்கலாம். புகார் அரசுவீடாயிருந்தகாலத்திலுங் கூட சோழர்கள் எப்போதும் மேற்கே உறையூரையும் வடக்கே காஞ்சியையும் போர்க்குரிய கோர ரண்களாய் நிருமித்திருந்தனரென்பது காணக்கிடைக்கிறது. இம் மூவேந்தர்நாடும் கூடுமிடன் கரூர் என்பதற்கு இதனருகில் விளை ந்த பெரும்போர்களே சான்றும். ஆகையால் இந்நாடும் முக்கியமாய் அதன் மலையிடங்களும் சிற்றரசராண்களால் நிரம்பியதாய் இப்பே ரரசர்கள் வன்மைக்கும் தன்மைக்குந் தக்கபடி அடங்கியேனும் ஆதி ர்ந்தேனும் வதிந்து இருபெருநாட்டெல்லைகட்கு இடைபட்டனவா யிருந்தன. இம்மாதிரியாக இருங்கோவேள்நாடு மைசூருக்கும் குட குக்கும் மத்தியிலும், சேரவம்சத்தவனான அதிகமானஞ்சியின் தகடூர் நாடு அதற்கருகிற் றென்கிழக்கேயுமிருந்தன. பழனிமலைக்குச் சுற்றி யிருந்தநாடு நல்லூர்க்கதிபதியான பேகனதாம். இதற்கும் தகடூர் நாட்டிற்கும் நடுப்பட்டது பாரியின் பறம்புநாடாகக் கொள்ளலாம்.

இதற்குக் கிழக்கு இக்காலத்திய சேலமும் கோயம்புத்தூரும் சேர்ந்த கொங்குநாடாகும். இதற்குச் செங்கிழக்காய் கீழ்சமுத்திரக்கரை யருகிலுள்ளது. திருக்கோவலூரான் காரியின்மலாடு. இதற்குத் தெற்குப் பட்டு வடக்கே காஞ்சியையுமுட்கொண்டது சோழநாடு. பாலைக்காட்டுக் கணவாய்க்குத் தெற்கிற்றுய் மலையமலையின்பொதியிற் குன்றைச்சுற்றிய நாடு ஆய்க்குரியதாயும்; அதற்கெதிர் கிழக்காய் கொற்கையைச் சுற்றியது எவ்விக்குரியதுமாகும். செங்குட்டுவச்சேர னாட்சிக் கடைசியிற் காரியினுதவியால் ஓரியிடம்கொண்ட கொல்லி மலையினின்றும் கடற்றுறைப் பட்டினமான தொண்டி வரைக்கும் சோழ பாண்டிநாட்டிற்கிடைநாடு, சேரவதிகாரி பொருவனாட்சிக்கடங்கியிருந்தது; இவனே யானைக்கட்சேயென்பான். இத்தகையபாகு பாடு ஒரேமாதிரியாய் நிலைபெறுமல் சிற்சிலகாலங்களிலேயே வேறு பட்டுக் கொண்டிருந்தனவென்பது அக்காலத்திய நூல்களினின்றே நன்கறியலாம்.

இப்பொழுது நாம் கருதிய இக்காலத்தை சேரவுயர்வுகாலமென்று சொல்லத்தகும்; ஏனெனில் முடியுடைவேந்தர் மூவருள்ளும் இக் காலத்து, செங்குட்டுவச்சேரனே சிறப்புற்றோங்கியுள்ளோன். இதற்குப் பிற்காலம் சேரர்க்கும் பாண்டியர்க்கும் போருண்டாய்ச் சேர வுயர்வுகுலையப் பாண்டியர்களே காரணமாயினர்கள். இதினின்றும் பல்லவர் உயர்வு பெறவாரம்பித்த சுமார் கி. பி. 400-வரை இத்தேய த்து நிலைமையையறிய இயன்றசான்று இல்லைபோலும். சமுத்திரகு ப்தன் சமகாலத்தவனை காஞ்சிவிஷ்ணுகோபன் காலத்தினின்றும் பல்லவ உயர்வாரம்பித்து, சளுக்கியர் அரசவீடான வாதாபியைச் சுமார் கி. பி. 640-ல் சுட்டெரித்த நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் மிகத்த லைத்தோங்கியது. இதினின்றும் சுமார் 200-வருடங்களுக்குப்பின் கங்கர்க்கும் பாண்டியர்க்கும் கும்பகோணத்திற்கருகில் சண்டைவி ளைந்தது கண்டுள்ளாம். இத்தகைய செய்கை நமக்குத்தெரிந்தமட்டும் பாண்டியர்கள் செய்துள்ளார். ஏனெனில் இப்பரியாய தீவத்தின் தெற் குமுனையிலிருப்பதால் அவர்கள் நிலைகுலைவின்றி, ஏனைய அரசர்கள் சீர்குன்றும் காலத்தெல்லாம்மேலெழுந்தவராவார். சரித்திரவாராச் சியிற் கண்டமட்டும் இத்தென்றேயத்தரசர்கள் வெற்றிபூண்ட தக்க ணத்தரசர் தெற்குவரவொண்ணுதபடி எதிர்ப்பதேதொழிலாய்ப்பூண் டிருந்தனர். பல்லவர்கள் உயர்வடைந்தகாலமுதல் இத்தென் தேயத்த ரசர்களின் நிலைமை ஒருவாறு தெளிவாய்ப்புலப்படும். வரகுணபாண்

டியன் கங்கைரத்தம் தேயம்புக ஓட்டினன். அதற்கொரு நூற்றாண்டின் பின் நவீன சோழராஜவம்சமொன்று முன் வந்து மிகச் செழிப்புற்றோங்கிய காலத்து விஜயநகரச்சக்கராதி பத்தியமானது அடைந்த விரிவைச் சோழமண்டலம் பெற்றது. இச்சோழர்சீர்குன்றவே தெற்கிருந்த பாண்டியரும் வடக்கிருந்த போச்சலரும் சோணாடு புகுந்தனர். இவ்விருவம்சமகத்துவமும் வடக்கிருந்து படையெடுத்துவந்த மாலிக்காபேரால் அழிவுபெற்றது. இம்மகம்மதிய உயர்வை நீக்க பெருமுயற்சி செய்த சிற்றரசர் அநேகர். இவர் பெருமுயர்ச்சியெல்லாம் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் நிலைப்பெற்ற விஜயநகரசக்ராதிபத்தியத்தாற் பயன் பெற்றது. இச்சக்கராதிபத்தியம் உடைந்தழியவே தென்னிந்தியாவில் இந்துக்கள் ஆட்சி முடிவுபெற்ற தென்றே கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் மஹாராட்டிர சக்கராதிபத்தியம் நந்தேய சரித்திரத்தில் மற்றொரு பாகுபாட்டிற் கிணங்கியதாம்.

முற்றும்.

குறிப்புகள்

1. P. 3. நின்னைப்பாடுவாரது அறிவின் எல்லையைக்கடந்த புகழமைந்த தலைவ,

நிலவெல்லையைக்கடந்த ஆழ்ந்த இடத்தையுடைய அகழியினையும், உயர்ச்சியால் வானைப்பொருந்துவதுபோன்ற மதிலையும் அவ்வானத்தில் நட்சத்திரங்களைப் பூத்தாற் போன்ற வடிவையுடைய சூட்டினையும், (கோபுரத்தின் தலைக்கட்டில்) சூரியகிரணங்கள் நுழையமுடியாமல் மரம் அடர்ந்த காவற்காட்டினையும் உடைத்தாய்; அணைதற்கரிய சிற்றரண்களாற் சூழப்பட்ட கானப்பேரென்னும் அரண்வலியகையையுடையகொல்லனால் செந்தீயின்கண்ணேமாட்டப் பட்ட இரும்புண்ட நீரினும் மீட்டற் கரிதெனக்கருதி வேங்கை மார்பன் வருந்த நாள்தோறும் வென்றி கொளத்தழைத்த தும்பையையுடைய புலவர்பாடப்படும் துறைகளைமுடித்த வெற்றியையுடைய வேந்தே, நின்னைமதியாத பகைவர் தம்முடைய புகழுடனேசாக, வெற்றிபுகழுடனே விளங்கி நின்மேல் பொலிவதாக.

2. முன்னொருகாலத்துத் தனது பெருமையின தளவை அரசர்க்குக் காலான் மிதித்துணர்த்தி, வேலால் எறிந்த அந்தப்பழம் பகையினைக் கடல்பொறாது, பின்னொருகாலத்து, அவனது தென்றிசைக் கண்ணதாகிய பஃறுளியாற்றுடனே பலவாகியபக்க மலைகளையுடைய குமரிக்கோட்டையும் கொண்டதனால், வடதிசைக்கண்ணதாகிய கங்கையாற்றினையும், இமயமலையினையும், கைக்கொண்டு ஆண்டு, மீண்டும் தென்திசையை ஆண்டதென்னவன் வாழ்வானாக; திங்களாகிய (சந்திரன்) செல்வனுடைய மரபு (குலம்) மேம்படுதற்கு இந்திரன்பூட்டிய வலிவிளங்கிய ஆரத்தை ஒளிபொங்கியதனதுமார்பிலேபூண்ட பாண்டியன் வாழ்வானாக; இவன் நம்முடைய முதல்வனது (இந்திரனது) முடியிலே வளையையுடைத்தோனென்று இடியையுடைய பருவமழையானது தனதுநாட்டில் பெய்யாதுநிற்க, தப்பாத விளையுளாகியவளம் சுறக்கும்படி அதனை (மேகத்தை) விலங்கிட்டாண்ட மன்னவன் வாழ்வானாகவெனக் குற்றந்தீர்ந்த சிறப்பினையுடைய தென்னவனை (பாண்டியனை) அங்ஙனம் ஏத்தி (புகழ்ந்து.)

(3) மிக்க ஆரவாரத்தைச்செய்யும் மது (கள்) விளையுடைய அதியர்கோமான், போர்செய்யும் வீரலட்சுமிக்கு வீடாய் நிலை பெற்று விளங்கும் பொன்மாலையைப் பூண்ட அஞ்சி.

நீ பழைய நிலைமையையுடைய பெரியமலைக் குகையின் கண்ணிருந்தமரத்தின் உச்சியிலிருந்த சிறிய இலையையுடைய தித்திக்கும் நெல்லிக்கனியை, அதன் அருமையை மதியாது; அதனால் ஆகும்பயனை எனக்கு அறிவியாமல் தன்னிடத்தே அடக்கி, சாவுநீங்கும்படி எனக்குக் கொடுத்தாயன்றோ.

(4) உயர்ந்த மலையில் கமழும் பூக்களையுடைய பக்கமலையிலே நின்று அழகுபெற்ற கருநெல்லியின் அமிர்தத்தைப்போன்ற ருசியைத் தன்னிடத்தேபெற்ற இனியபழத்தை ஔவைக்குக்கொடுத்த, தனக்கியல்பாயுள்ளகோபம் எரிகின்ற ஒளியானது விளங்கும் நெடிய வேலினையும், ஆரவாரிக்குங் கடல்போன்ற சேனையையும் உடைய அதிகமான் என்னும் வள்ளல்.

(5) போரை விரும்பி ஒலிக்கும் ஓசைபொருந்திய முரசினையுடைய எழு அரசரோடு பகைத்து மேற்சென்று போரின்கண் வென்று நின் வலியைத்தோற்றுவித்த அந்நாளிலும் பாடுவார்க்குப் பாட அரியை; தவிர நீமாறுபாடு கொண்ட கோவலூரை அழித்து வென்று பிற அரண்களையழிக்கின்ற ஆழியைத்தாங்கிய நின் தோளை இப்போதும் பரணன் பாடினன்—

(6) கானத்து மயில் மழைவரவால் கூவ குளிரால் கூவியதென்று நினைத்து அருள்மிகுதியால் போர்வையைக் கொடுத்த பெறுதற்கரிய வலியை யுடைத்தாகிய வலியினையுடைய ஆவியர் குடியிற் பிறந்த பெரியமகன், பெரியமலைநாட்டை யுடைய பேகன் என்னும் வள்ளலும்—

(7) மெல்லிய இயல்பையுடைய மயில் குளிரால் வருந்துமென்று அருள் செய்து போர்வையைக் கொடுத்த அழியாத நல்ல புகழினையுடைய மதம் பட்டயானையையும் மனஞ் செருக்கிய குதிரையையுமுடைய பேக.

(8) மலையில் விளையும் பண்டங்களையும், கடல்மேல் வரும்பண்டங்களையும் தன்னிடம் ஒருங்கே சேர்த்து வருவோர்க்குக் கொடுக்கும் நீர் போற் சொரியும் தேனுடன் விளங்கிய மாலைபூண்ட குட்டுவன் (சேரன்)—

(9) வடபக்கத்தே ஒரு முனிவரது ஓமகுண்டத்தின்கண்தோன்றி செம்பாற் செய்தாலொத்த செம்மையை யுடைத்தாகிய நெடிய மதிலையுடைய துவராபதியென்னும் படை வீட்டையாண்டு நாற்பத்தொன்பது தலைமுறை தொன்றுபட்டு வந்த வேளிருள் சிறந்தவேளாயுள்ளாய்—

(10) பலபொருளையும் அடக்கிய செய்யுளைச் செய்யும் செவ்விய நாவினையும், மிக்க கேள்வியையும் விளங்கிய புகழையு முடைய கபிலன் இன்று உளனாகப்பெறின் நன்று.

(11) நிலத்தின்மேல் மிக்க மாந்தரெல்லோரினும் அறிவின்கண் மாசற்ற அந்தணாளனாகிய கபிலன் இரந்து செல்லும் புலவர்க்கு இனிப்புகழ் தற்கு இடனில்லையாகப் பறந்து புகழ் நிற்கப் பாடினான்—

(12) சினமிக்க சேனையுடைய சேரன் மேற் கடலின்கண் பொன்னைத்தரும் நாவாய் செலுத்திய அவ்விடத்து வேறு மரக்கலம் போகமாட்டாத, அத்தன்மையை யுடையேம்—

(13) பெண்கள் வாய் மொழியே அத்தாட்சியாயுடைய அரசன் கரிகாலனுடைய மகள், வஞ்சியரசனைக் கடல் கொண்டுபோக (கடலில் மூழ்கிப்போக) தானும் அக்கடலுள் சென்று மலைபோன்ற தோளுடையாய் என்று கூப்பிட, அக்கடலானது அவனைக் கொண்டு வந்து அவள் முன்னே நிறுத்திக்காட்ட, அவள் அவ்வரசனைத் தழுவிக்கொண்டு பொன்கொடிபோன்ற தானும் கடலுள்புகுந்து இறந்தனள்—

(14) மூன்று வலயத்தையும் (அதாவது, ஆகாயம் பூமி, பாதாளம்) அளக்க நீட்டிய கரிகாலன் காலானது இவ்வலயம் (பூமி) ஒன்றையே அளந்ததாயிற்று; பயிர் செய்யப் பெற்ற வயல்களில் நெருங்கிய தாள்களின் மேல் தேன் அடைகட்டும் வளம் வாய்ந்த அகன்ற நீர்ப்பரப்பையுடைய கரிகாலன் கால், நெருப்புப்பட்டதனால்—

(15) பொருள் நன்றாய் விளங்கும் அனுபவம் இல்லாத இளையோன் என்று நினைத்த நரைபொருந்திய முது மக்கள் (கிழவர்கள்) ஆச்சரியப்படும்படியாக, நரை மயிரைத் தரித்துத் தன் தேர்ந்த அறிவு கொண்டவாய் மொழியினால் முறைதீர்ப்புச்செய்தான் கரிகாலன்; மீசாழருடைய குலவித்தையானது பயிற்சி செய்யாமலே (கல்லாமலே,) பக்குவத்தையடையும்—

(16) நீர் நிறைந்த பெரிய கடலின் கண்ணே மரக்கலத்தை யோட்டிப் போர் செய்வதற்கு நாவாய் ஓடாததால் காற்றுக் கடவுளை யழைத்து ஏவல்கொண்டு ஆண்ட வலியோன் மரபிலுள்ளானே; மதம் பொருந்திய யானையையுடைய கரிகால் வளவ! மேற்சென்று போரை, எதிர் நின்று கொன்ற நின்வலி தோன்ற வென்றவனே? நின்னினும் நல்லவனல்லவோ தழைத்தலைக்கொண்ட புது வரு வாயையுடைய வெண்ணியென்னும் ஊர்ப்புறத்துப் போர்களத்தின் கண் மிகப்புகழை உலகத்துப் பொருந்தி புறப்புண் ணுணிவடக் கிருந்தோன்; அவ்வாறிருத்தலான்?—

(17) செங்குட்டுவனது மைத்துனனான சோழனோடு பொருந்தாமல், ஒத்தமனத்தரான ஒன்பது சோழவம்ச அரசர்கள், இளவரசு பொறுதவராயும், ஏவல் கேளாதவராயும் வளம்பொருந்திய சோழ நாட்டை அழிக்கும் மனதையுடையராயிருந்தமையால் அவரோன் பதுகுடைகளையும் ஒரேபகலில் அழிவுபெறச்செய்து

(18) அடங்காத விரோதத்தை பாராட்டிய சோழவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர் ஒன்பதின்மர் சாம்படி வாயிற்புறத்தே (நேரிவாயில் வெளியே) படைமுறித்து

(19) பொங்கும் கடலலைகள் வந்து போகும் புன்னைமரக்காடுகள் பொருந்திய நாட்டையுடைய நெடுமுடிக் கிள்ளிச்சோழன், முன்னொரு காலத்தில் இளவேனில்காய அற்புதம் வாய்ந்த பூக்கமழ்ந்த சோலையில் ஒரு வருமில்லா ஒரு புறத்தில், தானேயாய் தனிப்பெண் ஒருத்தி தோன்றவே........................பலவரசர்களைத் தோற்கடித் தவனை அரசன் வணக்கத்தோடு அவள் ஆணைக்காட்பட்டவனாய் ஒரு மாதம் கழிந்தும் தன் செய்தியை வெளியிடாதவளாய் உவமையற்ற அழகிய கொடி போன்ற அப்பெண் புறப்பட்டுப் போனகாலத்தில்.

(20) நாக தேயத்தை யாளும் அரசனுடைய பெண் பீலிவளையென்னும் பெயரையுடைய பெண்களிற் சிறந்தவள், பனிக்குப்பகைவனை சூரியன் மரபில் வந்த புதிதாய்த்தான் பெற்ற குழந்தையுடன் அப்பூங்கொடியானவள் இத்தீவை வலங்கொண்டு மிகப்பெறுமை பெற்ற புத்த ஆசனத்தை பிரதக்ஷிணம் செய்து தொழுங்காலத்தில்,